



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 29

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 13

Tercera i darrera reunió
tinguda el dia 11 de desembre de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, dia 10, a un quart i vuit minuts de set de la tarda. Presideix el M.H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

S'entra en el punt cinquè de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral.

El Diputat Sr. Joan Codina, del G. Socialista, pregunta a L'H. Conseller d'Indústria i Energia, Sr. Vicenç Oller, sobre la situació de crisi de l'empresa Rania (p. 808). L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia respon al Sr. Codina (p. 808). Tot seguit, el Sr. Codina (p. 809) i l'H. Conseller (p. 810) intervenen en el torn de rèplica.

El Diputat Sr. Albert Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers a Catalunya (p. 811). L'H. Conseller de Treball, Sr. Joan Rigol, respon al senyor Alay (p. 811). Després, el Sr. Alay (p. 812) i L'H. Conseller (p. 812) intervenen en el torn de rèplica.

El Diputat Sr. Albert Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre discriminació i ajuda als disminuïts físics i mentals (p. 813). L'H. Conseller de Sanitat, Sr. Josep Laporte, respon al Sr. Alay (p. 813).

El Diputat Sr. Marçal Casanovas, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre les accions prop del Govern de l'Estat relatives al compliment de l'article 3, paràgraf tercer, de la Constitució (p. 815). L'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Sr. Max Cahner, respon al Sr. Casanovas (p. 815). Després, el Sr. Casanovas (p. 815) i L'H. Conseller (p. 816) intervenen en el torn de rèplica.

El Diputat Sr. Jesús Prujà, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre competències de la Generalitat en matèria de col·legis professionals (p. 816). L'H. Conseller de Sanitat, Sr. Josep Laporte, respon al Sr. Prujà (p. 816).

El Diputat Sr. Francesc Subirà i Rocamora, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunta a l'H. Conseller de Sanitat, Sr. Josep Laporte, sobre la creació d'un servei o escola catalana de maternitat (p. 818). L'H. Conseller de Sanitat, respon al Sr. Subirà i Rocamora (p. 818).

El M. H. Sr. President, senyor Heribert Barrera, es retira, i el substitueix la Vice-presidenta primera, Sra. Concepció Ferrer i Casals.

Els Diputats Srs. Francesc Subirà i Rocamora i Josep Roig i Magrinyà, del G.p. d'Esquerra Republicana, pregunten a l'H. Conseller d'Indústria i Energia, Sr. Vicenç Oller, sobre extraccions de crus. El Sr. Subirà i Rocamora formula la pregunta (p. 819). L'H. Conseller d'Indústria i Energia respon als senyors Subirà i Rocamora, i Roig i Magrinyà (p. 819).

El Diputat Sr. Francesc Frutos, del G.p. del PSUC, pregunta al Consell Executiu sobre el conflicte laboral de l'empresa Indústries Sala, SA. (p. 820). L'H. Conseller de Treball, Sr. Joan Rigol, respon al Sr. Frutos (p. 822). Tot seguit, el Sr. Frutos intervé en el torn de rèplica. (p. 823).

El Diputat Sr. Francesc Frutos, del G.p. del PSUC, pregunta al Consell Executiu sobre la sol·licitud de tancament total i definitiu de l'empresa Andreu Sala, SA. (p. 823). L'H. Conseller de Treball, Sr. Joan Rigol, respon al Sr. Frutos (p. 824).

La Sra. Vice-presidenta primera diu que la propera sessió tindrà lloc dimecres, dia 17, a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió s'aixeca a dos quarts menys tres minuts de nou del vespre.

Es reprèn la sessió a un quart i vuit minuts de set de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Oller, Cahner, Laporte, i Rigol.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, ocupin els escons. Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

Passem ara a l'últim punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, el punt de preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta correspon a la formulada al senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre la situació de crisi de l'empresa Rania, pel Diputat senyor Joan Codina i Torres, del Grup Socialista. Té la paraula el Diputat senyor Joan Codina per a la formulació de la pregunta.

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primer de tot voldria agrair a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia l'esforç que sé que físicament fa per contestar aquesta pregunta i després entrar en el tema.

Una empresa catalana, una empresa ubicada a Catalunya, d'aquestes de la política econòmica de l'escletxa, d'aquestes que es diu que s'han de tirar endavant, està en greus dificultats i en un perill terrible d'una pèrdua de centenars de llocs de treball directes i indirectament amb un perjudici a milers de ramaders d'aquest país que li subministren la matèria primera, i indirectament —com tota indústria important que mou tant personal— també afecta molts treballadors d'altres sectors. Per tant, en una empresa d'aquesta importància voldríem saber què és el que ha fet la Generalitat, la informació que pot tenir de com pot haver anat una empresa que fa dos anys era

una empresa rendible, una empresa amb futur, i que ara amb menys de dos anys passi unes dificultats vertaderament preocupants; quina informació ens en pot donar, què ha fet per solucionar aquest problema, què està fent i quines coses farà per intentar resoldre'l.

Pràcticament, aquesta és la pregunta que agrairia al senyor Conseller d'Energia que em contestés, perquè a algú s'ha de fer la pregunta. Jo voldria també deixar molt clar que a vegades fem les preguntes a una Conselleria determinada, quan considerem que aquest problema no és d'una sola Conselleria, que és una pregunta que s'hauria de fer al Govern de la Generalitat, què ha fet en conjunt, però com que suposo que és un òrgan col·legiat, el senyor Conseller d'Energia i d'Indústria ens dirà pràcticament el que han fet tots per solucionar aquest problema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, voldria agrair primer que autoritzés l'ajornament de la formulació d'aquesta pregunta tan amablement i després agrair al Diputat senyor Codina les paraules precedents a la formulació de la pregunta.

En aquest cas, realment, el que estic en condicions de contestar, sobretot tenint en compte que aquesta mateixa pregunta ha estat formulada al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és quina ha estat l'actuació de la Conselleria d'Indústria i Energia.

El Departament va començar la seva intervenció oberta per tal d'ajudar a resoldre la situació financera que estava travessant l'empresa Rania a partir del 19 de desembre. Amb això voldria marcar quin és l'acotament de la nostra intervenció. Concretament, l'acotament és donat pel fet que va intervenir per tal d'ajudar a resoldre la situació financera d'aquesta companyia. I hi va intervenir amb l'objectiu de donar-li suport de cara a aconseguir aplegar una sèrie de voluntats per a salvar

l'empresa. A tal fi, s'iniciaren els contactes necessaris per tal de conèixer la situació econòmica de l'empresa, establir els comptes d'explotació provisionals i conèixer les posicions de les diverses entitats bancàries que en principi podrien donar suport a l'empresa Rania. Aquest treball d'informació i d'estudi va tenir com a conseqüència més important la convocatòria d'una reunió el proper dia 25 de novembre. En aquesta reunió del 25 de novembre, van assistir-hi per la Conselleria el senyor Bordas, Director General de Política, i el senyor Pujol, Cap de Servei d'Anàlisi d'Empreses. Hi van assistir, a més, els senyors Torrentó, per la Conselleria d'Agricultura, i Pallarès, per la Conselleria de Treball, el senyor Pere Freixes, de Productos Lácteos Freixes, que com saben és el nom exacte de l'empresa, societat anònima, amb el senyor Riba, el seu advocat, el senyor Berenguer, representant la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona, la Caja de Ahorros y Monte de Piedad de León i la Caja Rural de Palencia, i tres representants, respectivament, del Banc Central, del Banc de Biscaia i de Banca Catalana, a més del senyor Obregón, que és advocat del comitè d'empresa, membres del comitè d'empresa de Rania i tres representants dels ramaders.

En aquesta reunió no vam saber nosaltres, i tots els qui eren presents en la reunió, trobar el camí que permetés arribar a un acord entre les parts, encara que sí que es va poder avançar intensament en el coneixement de les necessitats de Rania. Fruit d'aquesta reunió i, tenint en compte bàsicament que és un tipus d'empresa, com tots vostès i el senyor Codina, concretament, saben molt bé, en què hi ha una rotació molt ràpida del diner, en què es tracta d'un producte, com és el cas de la llet, amb una característica de consum molt determinada, tenint en compte també la situació legal de l'empresa, que pràcticament era d'absència de l'empresa, una cosa esgarrifosa des del punt de vista de la continuïtat d'aquesta, s'exigia una acció ràpida. Per això vam convocar immediatament la següent reunió. Ho repeteixo, la primera va ser el 25 i la segona va ser el dia 26 de novembre, o sigui, l'endemà.

Aquesta reunió del 26 de novembre que, de fet, es va perllongar fins al 27, va tenir lloc al local dels Serveis Territorials de Treball i van assistir-hi els mateixos que a la reunió anterior, exceptuant-ne el senyor Bordas, i s'hi incorporaren després el senyor Garsón i el senyor Granados, de Treball. Els principals resultats d'aquesta reunió van ser els següents: concreció de les necessitats de l'empresa en dos-cents cinquanta milions de pessetes en crèdit i dos-cents milions de pessetes en línia d'aval; en total, quatre-cents cinquanta milions de pessetes. Segon resultat: aconseguir que garantís l'operació el patrimoni del senyor Pere Freixes, estimat en l'ordre de quatre-cents milions de pessetes. En tercer lloc, participació de les següents institucions bancàries amb el muntant global de necessitats, arrodonint la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona dos-cents milions, Catalana cent dos milions, Biscaia deu milions, Central vint, Caja Rural de Girona quinze, Caja Rural Provincial de Palencia cinquanta i Caja de Ahorros y Monte de Piedad de León cinquanta. Es va aconseguir el compromís de participació per a aquestes quantitats, que en total sumen quatre-

cents quaranta-set milions de pessetes, de totes aquestes institucions financeres. La participació de cada una es dividia en la part proporcional, en crèdit i en aval, d'acord amb la proporció que he explicat que el total eren dos-cents cinquanta milions en crèdits i dos-cents milions en aval. Doncs aquesta mateixa participació, entre crèdits i avals, es donava per a cada una de les institucions financeres, es va aprovar per a cada una de les institucions financeres.

I el quart resultat de la reunió va ser declarar de màxima urgència la cessió d'accions del senyor Joan Freixes al senyor Pere Freixes.

Les principals condicions sota les quals les entitats bancàries facilitarien les línies de crèdit i aval a les quals m'he referit, van ser les següents: la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona retiraria la hipoteca que tenia sobre béns dels productes lactis Freixes, SA, per valor de 200 milions, i, retirada aquesta hipoteca, la incorporava com a garantia per al conjunt de la nova operació; incorporar, també, el conjunt de béns de Rania com a garantia de la totalitat de l'operació; sol·licitar de la Generalitat la designació d'una persona o d'una empresa especialitzada, que intervindria la disponibilitat de crèdits i avals i establiria els calendaris de pagaments als creditors; compromís dels ramaders de subministrar de l'ordre de sis-cents mil litres de llet al dia; suport per part del personal de l'empresa en el sentit de moderació salarial i col·laboració en el reajustament de la plantilla; i compromís de les institucions financeres bancàries de no executar —financeres, perdó—, de no executar els impagats que hi poguessin tenir.

Això va ser el que es va aconseguir entre tots, entre tots, i també amb una participació, jo diria, en aquest aspecte financer, molt directa —no vull dir més que això—, però molt directa, molt activa, molt directa i molt activa de la Conselleria d'Indústria i Energia.

Això va ser el 26. I una cosa que s'havia fet amb uns esforços tremends per part de la nova empresa, per part dels treballadors, per part de les institucions financeres, per part de la Generalitat i dels seus diferents Departaments, cal dir que en aquest moment està en un parèntesi degut perquè el dia 5 de desembre, el dia 5 de desembre, se sol·licità la fallida de l'empresa. En aquest moment, la posició de la Conselleria és de veure, d'estar atenta, d'estar disposada a escoltar, a atendre les sol·licituds que se li facin, d'estar atenta al que les parts vagin decidint en funció d'aquesta situació, probablement, molt probablement nova, que s'origina amb la demanda de la fallida per part d'una persona.

Moltes gràcies, senyores i senyors, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Codina desitja replicar o repreguntar? (Pausa.)

Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fa por pujar a aquesta tarima i preguntar per una empresa. A mi em comença a fer por; a l'altra sessió es pregunta per una altra, i a aquella per la qual havíem preguntat fa un mes, o li han amputat part dels llocs de treball o hem anat al seu enterrament. Per això dic que preocupa molt i potser serà millor buscar una altra fórmula, o canviar el lloc, i em preocupa perquè sempre

les explicacions no convencen, no convencen; no perquè no s'hi posi voluntat, sinó perquè només és això: voluntarisme. S'hi posen molts esforços però no es troben solucions; i jo no sé el que passa, però, en realitat, em sembla que les explicacions haurien de ser més clares i haurien de dir, vertaderament, on és la fallida, qui és que en té la culpa, què passa, per què una empresa anava bé i ara va molt malament; s'hauria d'explicar, almenys per tenir-ne l'experiència, que aquestes empreses que agafen aquests ritmes, doncs, han de plegar. I això ja sé que el Govern, en una economia lliure de mercat com en la que som, dirà que no se n'ha de preocupar; però a mi em sembla que sí que s'ha de preocupar de milers de llocs de treball, perquè és el que ha de preocupar un Govern. Si ha estat una mala direcció, que se sàpiga i com ha anat. Perquè jo hi veig tres pactes aquí, i llavors els treballadors forçosament han de desconfiar. Es fa un pacte el 14 i el 15 d'octubre i resulta que no es compleix. Qui és que no el compleix? Per què no es compleix? Se'n fa un altre el dia 20, un altre el dia 29... És clar, lògicament si es van fent pactes i aquests pactes no es compleixen i estan emparats, i estan emparats per la mateixa Generalitat, que diu que hi és present amb tot el seu voluntarisme però que pot ser contraproductiu, s'ha de dir clarament als treballadors. I per les informacions que jo sé, els treballadors tenien, o tenen, esperances que se'ls pugui solucionar, però les estan perdent perquè no veuen realitats. Per tant, és aquí on jo crec que s'ha d'incidir i la Generalitat té, no un Departament especial, sinó tots els Departaments, perquè, jo sé per experiència que tot va a rebotre a Treball després, a última hora. Però que es busquin les solucions. I, si no es poden trobar solucions, que es digui clarament si són les entitats financeres les que estan donant allargues a l'assumpte, si és la mateixa empresa que no en vol saber res i està fugint d'estudi, o si són culpables també els treballadors —jo no ho crec, perquè els sacrificis que estan disposats a fer són molt clars, però és lògic que tinguin desconfiança de fer aquest pas.

Per això dic que no convencen aquestes explicacions, almenys a mi, personalment, no em convencen. I m'hauria agradat molt —i ho dic de veritat— que hagués pogut pujar en aquesta tribuna, pel temps que fa que s'havia fet la pregunta i pels dos mesos i mig que han passat, i poder dir i poder felicitar perquè s'hagués pogut solucionar un dels problemes que he portat en aquesta tarima. Però, així, ens trobem exactament igual; i em temo, i m'agradaria equivocar-me, que en la pròxima sessió haurem de preguntar per una altra empresa i la Rania haurà desaparegut o haurà tingut una amputació molt gran.

Per això dic que em preocupa que, cada vegada que es pregunta per una empresa, les explicacions només siguin de voluntarisme i que no es digui clarament. I que no se'ns digui una altra vegada que aquesta vegada les negociacions s'han de fer una mica amagades, perquè si no, no porten a bon resultat. Encara que la Generalitat hi hagi participat molt més tard, ja venia de molt endarrera. I per això dic que temia pujar aquí a preguntar per una empresa, perquè gairebé sempre anem a un enterrament. I si és així, vejam si algun dia puja algú aquí, i, si aquesta és la tradició, i pregunta a veure si el Consell Executiu de la Generalitat té una crisi i què faran, potser a l'altra ses-

sió ja no hi haurà aquest Consell Executiu, perquè, sens dubte, sembla que s'ha de tocar fusta per a pujar aquí.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja una nova intervenció? *(Pausa.)*

Té la paraula el senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, el Diputat senyor Codina ens diu que cada vegada li fa més por preguntar per una empresa, perquè hi ha força possibilitats, i, en alguns casos, realitats, que al cap d'un temps aquesta empresa ja no existeixi.

Bé, i a continuació ens demana que fem —ens diu que tenim molta bona voluntat— però ens demana que fem, que intervinguem, que a veure si arribarà un dia en què ens podrà felicitar perquè s'ha salvat una empresa. És a dir, ens diu que fem voluntarisme, i a continuació ens demana exclusivament, exclusivament, que fem voluntarisme.

I nosaltres li acceptem aquest joc. Nosaltres acceptem aquest joc, encara que, potser, passarà que moltes vegades haurem de dir, doncs, que l'empresa no s'ha aconseguit salvar. Però, malgrat això, ho continuarem intentant; malgrat que vostè sap perfectament que no és el sector públic el responsable de la marxa individual de cada una de les empreses, encara que vostè sap perfectament que no en som els responsables, nosaltres continuarem lluitant, fent, evidentment, voluntarisme, continuarem lluitant per intentar salvar-les. I si no ho aconseguim, doncs sí, vostè anirà preguntant què passa amb aquesta empresa que ha fet suspensió de pagaments i què ha fet la Generalitat. I nosaltres li explicarem què hem fet, i vostè i les senyores i senyors Diputats i la gent haurà de jutjar si hem fet el que hem pogut o no. En tot cas, és clar, serà voluntarisme, però preguntarà si hem fet el que hem pogut o no, i per què, en definitiva, al final, l'empresa se n'ha anat a l'aigua. Perquè és hora també de preguntar-nos això. Amb això no vull, de cap manera, treure'ns de sobre les nostres responsabilitats, perquè no n'hi tenim, en aquest cas. O sigui, que vull dir que participo d'aquest neguit, que participo d'aquesta preocupació i que nosaltres continuarem fent voluntarisme esperant que els resultats siguin bons.

En aquest cas, certament, com vostè ha dit, senyor Codina, no calia que les negociacions fossin amagades i no ho han estat, i no ho han estat. Per això s'ha pogut explicar i per això des del primer moment s'ha estat explicant com han anat les coses, perquè no calia que fossin amagades; fins i tot, al revés, probablement convenia, realment, parlar del tema.

Ara, dues coses per a puntualitzar: primera, en els pactes als quals vostè s'ha referit, anteriors al 26 de novembre, jo no tinc consciència que la Generalitat hi participés; jo només tinc consciència que hi participés —en tinc la seguretat—, que va participar en els pactes del 26 de novembre. I tinc la seguretat, també, l'evidència que es va aconseguir el compromís amb la intervenció de la Generalitat, un compromís molt difícil en aquell moment, senyor Codina, i vostè ho sap perfectament, d'aconseguir que les entitats financeres es comprometessin a

donar crèdits i a avalar per valor de 450 milions de pessetes.

Explicar després quina ha estat la raó per la qual una persona presentés demanda de fallida, no és el nostre assumpte, no ho podem fer nosaltres, no arreglaríem res, no arreglaríem res. Tampoc no ho sé, almenys jo. M'estranya; puc dir, en tot cas, que no ho sé, però no podem explicar per què en un determinat moment una persona demana la sol·licitud de fallida de l'empresa, al cap de deu dies d'haver-se aconseguit aquest acord, en el qual va intervenir la Generalitat, mitjançant el qual es posaven, em sembla, i tots hi vàrem estar d'acord, tots hi vàrem estar d'acord, es posaven totes les bases necessàries, totes, totes, per al reflatament de l'empresa. I tots hi vàrem estar d'acord. Per descomptat, ho repeteixo, no li puc explicar per què, deu dies després, es va fer aquesta demanda, perquè no ho sé.

I tant de bo que en algunes de les preguntes que faci referents a empreses, doncs, puguem tots congratular-nos que les haguem salvades o que haguem ajudat a salvar-les, perquè, certament, la sagnia és molt seriosa i tots l'estem patint.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre els treballadors estrangers a Catalunya.

El Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que formulo al Consell Executiu es justifica perquè en els anys d'eufòria econòmica del nostre país es va iniciar un procés de contractació de gran quantitat de treballadors provinents de països menys desenvolupats. Això, principalment, per a poder dur a terme grans obres públiques, com ho foren les autopistes. Venien d'altres països, de la mateixa manera que molta de la nostra gent se n'anava fora, cercant millors oportunitats.

Com és natural, es produïa un flux de treballadors dels països més pobres cap als més rics. En el nostre cas, aquest tipus d'immigració produïa un benefici per als industrials i per als empresaris del nostre país, però, al mateix temps, un perjudici als nostres treballadors, ja que suposava una oferta de mà d'obra més barata.

Quan les coses van bé, econòmicament parlant, els efectes d'aquestes migracions passen més desapercebuts i no requereixen una solució tan immediata. Però quan l'economia dels Estats està sotmesa a fortes tensions perquè es generalitza una crisi econòmica dels països industrialitzats, es produeix un reflux d'aquells treballadors en sentit contrari, no pas perquè puguin trobar millors condicions de treball, millors llocs de treball en els mateixos països d'origen, sinó perquè han d'abandonar uns països que, malauradament, ja no els poden garantir la feina que fins aquell moment tenien. És en aquestes condicions quan cada país es veu en l'obligació i en la necessitat de vetllar perquè tots els seus conciutadans tinguin feina. I ja no és possible de compartir-la, llevat de circumstàncies especials amb treballadors que provenguin d'altres Estats. Així, els països europeus eviten, avui, que

puguin entrar nous estrangers mentre que nosaltres n'estem acollint d'altres que, fins i tot, havien estat treballant a Europa. Això és el que es tracta, al meu entendre, d'evitar. No podem donar feina més que a aquells amb qui tenim una obligació moral. Podem fer-ho amb els naturals dels antics protectorats espanyols o de països que havien estat sotmesos a la nostra tutela. Però no amb aquells que provenen de colònies o ex-colònies d'altres països. Si un país ha de donar feina als naturals de colònies angleses, ha d'ésser Gran Bretanya, no nosaltres. Si algú ha de donar feina als algerians ha de ser França, no nosaltres. Crec que cada Estat ha de ser responsable d'allò que li pertoca però que, en cap cas, no ha d'assumir les responsabilitats dels altres en perjudici de la seva pròpia classe treballadora. I avui, com a la resta de l'Estat, hi ha massa estrangers treballant i massa obrers en situació d'atur. I el que és més greu és que molts d'aquests treballadors que estan en situació d'atur han sobrepassat ja l'any i mig en aquesta situació i no poden percebre els corresponents subsidis. És per això que per tal de saber què en pensa el Consell Executiu i què pensa fer-hi, formulo la pregunta en els termes següents: ¿Disposa el Consell Executiu de dades precises que determinin el nombre d'estrangers que treballen avui a Catalunya? ¿Disposa el Consell Executiu de la informació necessària per a saber la procedència i l'origen d'aquests treballadors i de si han estat contractats d'acord amb la legislació vigent en matèria laboral? Quines són les mesures que pensa prendre el Consell Executiu perquè aquests llocs de treball puguin ser ocupats pels treballadors actualment en situació d'atur?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre a aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Sr. Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo la pregunta que el Diputat senyor Alay fa sobre aquest tema dels treballadors estrangers, tot i que ell és conscient, com un servidor, que no és competència nostra saber, regular totes aquestes matèries perquè tant en la Constitució, en el seu article 149, com en el nostre Estatut, en l'article 11, apartat 2, tot el tema d'emigracions no ens pertany a nosaltres. Amb tot, aquest és un tema important i, per tant, sí que, a títol d'informació, que és el que fonamentalment ens demana, jo intentaré d'aportar-li el que en aquest moment el Departament de Treball té. De treballadors que estiguin en l'àmbit de Catalunya, n'hi ha de dos tipus: els que tenen permís de treball i els que no en tenen; són dos casos completament diferents. Em demana la procedència i la quantitat d'aquests treballadors. Per les dades que tinc que se circumscriuen fonamentalment a la província de Barcelona, són els següents, i llegiré els països de procedència dels que tenen permís de treball i després parlaré dels altres. Els dos països que tenen més treballadors que estiguin aquí són Alemanya, amb 1461; Argentina, amb 1090. Llegiré els que superen els 200 treballadors: Colòmbia, 272; Cuba, 220; Xile, 715; Filipines, 454; França, 715; Anglaterra, 463; Itàlia, 779; Marroc, 848; Suïssa, 225; Uruguai, 684. Bé, tots aquests són els països que superen 200 treballadors, residents amb permís de treball, aquí.

Aquesta és la situació, diguem-ne, dels treballadors que estan, doncs, amb plena legalitat. Evidentment, aquí s'ha produït un factor nou, recent, que és el de molts treballadors que es troben en aquest país en situació d'illegalitat. Això se circumscriu fonamentalment en l'àmbit de la pagesia, i en tres comarques determinades: a l'Osona, al Maresme i al Penedès. Fonamentalment, aquests treballadors són de raça negra africana i estan en una situació de completa indigència en el sentit legal i laboral. Aquests treballadors procedeixen de l'Àfrica sud-sahariana, i sobre ells, aquest Departament té informació de quin és el pla que les autoritats competents pensen portar a terme per a la regulació d'aquesta qüestió. Hi ha un primer apartat, que són els treballadors agrícoles —el que jo abans esmentava—, en el qual el pla que s'intenta de portar a terme a partir del 31 de gener, perquè ha sofert diversos ajornaments, en funció de demandes d'institucions com ara l'Església, que no es portessin a terme d'una manera immediata per tal d'intentar reconduir i salvar situacions i no deixar-les completament amb el càstig i, aleshores, es fan dos grups de tractament de treballadors: els treballadors que treballen a l'agricultura, d'una banda, i els que estan treballant en altres àmbits. I d'aquests, dels que estan a la pagesia, es divideixen en aquells treballadors africans no marroquins, no del Marroc, que es troben a la província de Barcelona abans de l'1 d'abril del 78, per als quals es proposa que la seva situació sigui legalitzada. Segon, els treballadors provinents del Marroc, i que es troben a Barcelona i província —aquesta distinció del Marroc ve per la situació diplomàtica de relació entre Espanya i el mateix Marroc, amb tots els problemes que hi ha de pesca, etc. Aleshores, la situació d'aquests, dels que estiguin aquí des de l'1 de febrer del 76, també seria legalitzada. I en el segon bloc, els de diverses activitats es divideixen també en dos grups: en aquells treballadors estrangers amb permanència a Barcelona anterior a l'1 de febrer del 76, que també seria legalitzada; i els que han entrat a la província posteriorment a aquesta data, se'ls expulsaria del país. Aquesta és la proposta que es fa. Aleshores, per tal d'apuntalar aquest pla, hi ha mesures contra l'especulació. Vostès saben que hi ha molta gent que es dedica a agafar persones, sobretot de raça negra, enganyant-los, dient-los que els portaran a França, però després, a la frontera, els abandonen i no tenen altra alternativa que passar per aquest país i quedar-se aquí, i s'hi queden, doncs, d'una manera illegal. L'arrel possiblement d'això és una descoordinació entre els consolatats que donen el visat de trànsit pel país, que el donen sense saber quina és la destinació definitiva, i que aleshores, precisament pel visat de trànsit, fa que es quedin aquí. Aquesta és una de les formes de situació fraudulenta. S'intenta anar contra això, coordinant també amb el Ministeri d'Afers Exteriors. I també a través de la Inspecció del Treball —i aquesta és una competència que depèn també, encara, de la Delegació del Ministeri de Treball—, s'intenta fer una revisió de la contractació laboral, a més d'unes mesures de vigilància en ports i en aeroports, on, d'una manera especial aflueixen totes aquestes persones, como són Madrid i Las Palmas. Això es així; vostès saben que darrere d'això hi ha un problema social important. Hi ha una competència

deslleial perquè aquesta gent, pel fet de no estar en legalitat, cobren uns sous autènticament miserables. D'altra banda, vostès saben també que en l'agricultura, per la situació real de règim especial respecte a la Seguretat Social, és fa difícil que la gent que està aturada i que prové de la indústria dels serveis puguin traspasar-se a l'agricultura —tota aquesta és una qüestió que s'ha d'anar resolent—, però la situació és que s'ha intentat fer aquests dos grans blocs; els que, a partir d'una data determinada, ja eren aquí, que s'intentaran legalitzar; els que han vingut posteriorment a aquesta data, que seran expulsats del país. Aquesta és la situació. Hi ha unes disfuncionalitats, precisament vostès saben que en l'agricultura és allà on no es genera atur i que, per tant, podria absorbir això, però la diferència de règims salarials i de status respecte a la Seguretat Social provoca aquestes disfuncionalitats que esmentava, i per aquí hauria d'anar la línia de solució. Aquesta ha estat una intervenció fonamentalment informativa, perquè depèn, diguem-ne, no de la nostra competència en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay desitja replicar o preguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Conseller ha indicat que, evidentment, nosaltres no tenim competències sobre qüestions d'emigració. És una cosa que depèn de l'Estat. Però també és evident que la Generalitat de Catalunya ha de tenir la coordinació necessària amb el Govern central per a poder, almenys, informar de quina és la situació real del que pensa fer l'Estat en aquest punt, coadjuvant el que ens convé a Catalunya. El senyor Conseller ens ha dit la quantitat de treballadors estrangers que hi havia treballant a Catalunya, concretament d'argentins, de cubans; vull suposar que es tracta principalment de refugiats polítics, que deuen tenir l'estatus corresponent. Ens ha parlat també d'uns treballadors de raça negra. Amb això ha interpretat el sentit de la pregunta, però he d'afegir que jo no la volia haver formulat en aquest sentit, perquè parlar de raça podria tenir connotacions que no eren en el meu ànim. De tota manera és una realitat que existeix, aquest problema, concretament en comarques com el Maresme, que afecten la pagesia perquè són contractats d'una manera irregular. I això ha de causar, naturalment, un perjudici molt greu, perquè són llocs de treball que podrien ser ocupats pels nostres treballadors que estan en atur. Però el que no ens ha dit el senyor Conseller és quina quantitat calcula que hi ha d'aquests treballadors. D'altra banda, tampoc no ens ha dit quan es transferiran les competències de la inspecció sobre treball, que, segons l'article 11 de l'Estatut, són competència de la Generalitat i que, aleshores, quan siguin transferides, això podrà representar una intervenció molt més important en el control de tota la qüestió laboral de Catalunya. Agrairia al senyor Conseller que pogués donar una mica més d'explicació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la xifra és estimativa,

per la mateixa raó de la matèria que es tracta. És a dir, si sabéssim exactament els que hi ha, o si es portés un cens, deixarien, diguem-ne, de ser un fenomen d'aquest tipus, i amb una certa legalitat. S'estimen entre unes 20.000 i unes 30.000 mil les persones que són aquí. Aquesta és la xifra que aproximadament podem donar amb uns marges d'error, evidentment. Respecte a la qüestió de la inspecció del treball, senyor Alay, no era en la pregunta. Evidentment, quan tinguem totes les competències, tindrem tota la llei, tindrem també la inspecció del treball. Amb tot, ja ho dic, no era en la matèria, diguem-ne, de la pregunta.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, voldria, abans de continuar, dir que la llista de les preguntes que poden ser contestades en aquesta sessió és la corresponent a la sessió anterior, que va ser repartida, perquè van quedar pendents de la sessió anterior. És absolutament segur que amb el temps fixat per la Mesa, no podrem anar més enllà de les preguntes que ja havien estat distribuïdes a tots vostès. Passem ara a la tercera pregunta d'avui, també formulada pel Diputat senyor Albert Alay, al Consell Executiu sobre discriminació i ajuda als disminuïts físics i mentals. El senyor Albert Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tractaré d'explicar breument quina és la justificació de la pregunta feta al Consell Executiu. No cal que ens estenguem massa sobre la necessitat de la deguda assistència als subnormals perquè és prou coneguda. I sí, en canvi, m'he de referir a les mancances que hi ha hagut fins avui, per part de l'Administració, i que voldriem que fossin evitades pel Consell Executiu de la Generalitat. És cert que la Generalitat provisional va mostrar la seva preocupació en aquesta qüestió, com ho demostra l'ordre de la Conselleria de Sanitat i Assistència Social del 6 de novembre del 78, que posava en marxa, a nivell oficial, a Catalunya, uns estudis que, almenys sobre el paper, permetessin assentar les bases del que hauria d'ésser la nostra actuació pública envers la subnormalitat. Després de dos anys i coincidint ja en aquesta etapa de traspassos de serveis, penso que el Consell Executiu ja disposa d'elements de judici que permetin de donar les orientacions precises en aquesta qüestió.

En un primer punt faig referència a l'ordre de la Presidència del Govern de Madrid de 13 d'octubre del 80, per la qual MUFACE inscriu els seus afiliats, els funcionaris públics, a la Mutualidad de Previsión Social para Ayuda a Subnormales. La quota d'inscripció així com la quota periòdica són a càrrec de MUFACE. Com es pot comprendre, això és exclusivament per als funcionaris públics i no pas amb caràcter general, com hauria estat desitjable. És una clara discriminació per a la resta de la població, és a dir, per a tots aquells que no gaudeixen de la condició de funcionaris. Aquesta disposició permet, a més, que en el cas de funcionaris públics les prestacions es facin en casos de mort del mutualista, en casos d'incapacitat absoluta i en casos de jubilació. Fa possible, al mateix temps, l'acumulació de diversos ajuts mentre la suma no sobrepassi les 18.000 pessetes mensuals. Es crea també un ajut econòmic segons escalat i s'aplica un

coeficient corrector. Estem altra vegada davant d'una clara discriminació entre funcionaris i no funcionaris. Els no funcionaris han de continuar pagant les quotes anuals, tot i estant jubilats, ja que les prestacions no estan previstes en el cas ni en el supòsit de jubilació.

Un segon punt de la pregunta és què hem de fer a partir d'ara. És obvi que es volen fer coses, i que segurament es faran, com ho és també que dependrà de la disponibilitat financera de la Generalitat. Però per a mi és una qüestió de prioritats indiscutible, i faig aquesta pregunta perquè en aquesta matèria l'Estat no podia haver-ho fet pitjor. Ja no es tracta de si les quantitats assignades en els pressupostos eren suficients —que és evident que no ho eren— per a poder crear una xarxa d'institucions públiques i de centres públics assistencials dels minusvàlids. Es tracta, senzillament, que les quantitats assignades en els pressupostos no han estat gastades. Concretament, l'any 1978, el pressupost del Fondo Nacional de Asistencia Social era de 2.100 milions de pessetes, dels quals es varen gastar solament 780 milions, és a dir, un 38%. L'any 1979, d'un pressupost de 4.386 milions, se'n van gastar 1.206, que representen el 28%. Es podien haver creat centres públics assistencials o es podien haver subvencionat molts centres privats que avui no reben cap mena de subvenció ni d'ajut, tot i estar degudament registrats i reconeguts. És ben palès que la gestió de l'Estat en aquesta matèria no ha estat modèlica, i per això ens agradarà conèixer quina serà l'actitud del Consell Executiu, quins són els seus projectes i amb quins criteris de prioritats dedicarà la part que li pertoca, en el seu moment, del Fondo Nacional de Asistencia Social.

El que he expressat justifica que la pregunta quedi formulada en els termes següents: Què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat, i en quins terminis, per aconseguir que no subsisteixi a Catalunya la discriminació establerta per l'ordre de la Presidència del Govern de data 13 d'octubre de 1980? I, quina és la política que pensa portar a terme el Consell Executiu sobre la protecció i ajut als minusvàlids?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, agraeixo al Diputat senyor Alay que m'hagi formulat aquesta pregunta, i que així sigui, amb una matèria realment tan important com ell ha senyalat, que jo m'estreni en la meua comunicació directa amb aquesta Cambra. No cal que assenyali que jo estic absolutament d'acord amb les manifestacions que ha fet el senyor Alay, pel que fa a la poca atenció que fins ara ha prestat l'Administració a tota la problemàtica dels minusvàlids psíquics i físics. Això és un fet evident. Ell n'ha posat alguns exemples i, sobre això, en podríem parlar molt.

Feta aquesta afirmació, voldria referir-me a dos punts concrets. En primer lloc, a la primera part, ell parla de la discriminació que ha fet l'Estat amb els seus propis funcionaris, donant-los uns avantatges que no tenen els altres treballadors, i, segonament, em pregunta què és el que pensa el Consell Executiu sobre aquesta matèria.

Pel que fa al primer punt, vull precisar que l'ordre de la Presidència del Govern a què es refereix el senyor Alay no fa res més quedesevolupar l'article 38 de la Llei de 27 de juny de 1975 per la qual es va crear la Mutualitat de Funcionaris de l'Administració Civil de l'Estat, anomenada MUFACE. Aquesta Llei deia que aquesta Mutualitat podria incloure també al seu dia prestacions en matèria de serveis socials. I això és el que fa l'ordre de la Presidència del Govern que ha esmentat el senyor Alay. Aquesta ordre, com ell ha dit molt bé, concedeix als beneficiaris que tenen fills subnormals o disminuïts físics determinades pensions complementàries. De tota manera, sobre això, sense ànim de dir res més que la pura i estricta veritat, voldria fer un parell de precisions.

Una és que, això, no ho paga l'Estat. En dir que no ho paga l'Estat, vull dir que l'aportació de l'Estat en aquesta Mutualitat oscil·la entre el 8,5 i el 12,2%, mentre que l'aportació de l'Estat en el règim general de la Seguretat Social, com és ben sabut, és molt superior, és exactament del 28,55%, i que, evidentment, si aquesta Mutualitat fa aquestes prestacions, és amb un tant per cent petit, relativament, amb diners de l'Estat, però en la resta amb diners que hi aporten —m'atreveiria a dir que hi aportem; no vegin en això una defensa personal; jo també sóc funcionari públic, en tant que professor universitari— els suposats, els possibles, els eventuais beneficiaris d'aquestes pensions.

D'altra banda, també vull assenyalar que hi ha determinats concerts col·lectius, com no hi ha dubte que el senyor Alay i altres membres d'aquest Parlament saben, que atribueixen també als treballadors respectius implicats en els convenis unes pensions extraordinàries, complementàries, com a fruit d'aquests convenis col·lectius negociats. Queda clar, doncs que, si aquesta prestació extraordinària a favor dels disminuïts psíquics o físics representés un increment de les despeses, aquest increment aniria fonamentalment a càrrec dels mateixos funcionaris.

Al costat d'això, voldria fer-li notar, o voldria explicar, ben sincerament, al senyor Alay tot el que hem fet fins ara, des del mes de maig fins ara, el Consell Executiu en aquesta àrea. Ell ha parlat ja de les publicacions que en l'etapa anterior el Departament, aleshores anomenat de Sanitat i Assistència Social, havia fet. Del mes de maig cap aquí, jo li puc fer una enumeració de fets i una enumeració també d'intencions, ja que això és el que em demana el senyor Alay.

En primer lloc, una de les primeres manifestacions de l'interès del Consell Executiu per aquest tema jo entenc que va ser, sens dubte, la creació de la Direcció General de Serveis Socials, que en refonia dues de ja preexistents: una, la Direcció General d'Assistència Social, que ja formava part d'aquesta mateixa Conselleria, i l'altra, la Direcció General de Promoció Social, que formava part en l'etapa anterior de la Conselleria de Governació. A part d'això, i entre accions puntuals que s'han fet d'aleshores ençà, puc exposar que, en virtut d'un decret del 3 d'octubre passat, s'ha creat una Comissió interministerial per a la supressió de barreres arquitectòniques que impedeixen o modifiquen la mobilitat dels disminuïts físics, i de la qual formen part els Directors generals de Serveis So-

cials, d'Urbanisme, de Transports, d'Administració Local i d'Indústria.

Puc anunciar també al senyor Alay i a la resta de membres del Parlament que el Consell Executiu ha aprovat ja un decret en virtut del qual s'encarrega al Departament que tinc l'honor de dirigir en aquests moments la confecció d'un mapa de serveis socials de Catalunya. Aquest mapa de serveis socials es basarà en gran part en les valuoses publicacions ja fetes per aquest Departament en la seva etapa anterior i serà, naturalment, fet coordinadament amb el mapa sanitari de Catalunya, que es va fer també durant l'etapa anterior.

També voldria remarcar que en el Pressupost ja presentat a aquesta Cambra perquè es discuteixi, hi figura una partida destinada a la prevenció de la subnormalitat. Entenent que aquesta activitat depèn en gran part, com és ben sabut, de la taxa del joc, i que aquesta taxa de joc a partir de l'any que ve ja serà percebuda i retinguda directament per la Generalitat, hi hem posat, no solament l'entrada, sinó la sortida corresponent pel que fa referència a una tasca tan important com és aquesta.

El senyor Alay s'ha referit també a les transferències del FONAS, més ben dit, s'ha referit, concretament, a la mala i escassa administració que s'ha fet dels fons per part del Ministeri i de la Direcció General corresponent d'aquest gran Fons d'Assistència Social. No cal que li digui que hi estem totalment d'acord. Com sap sens dubte el senyor Alay, perquè això ja s'ha publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, l'administració del FONAS en la quota que correspon a Catalunya passa a dependre de la Generalitat a partir del primer de gener proper. Puc també anunciar al senyor Alay que una negociació duta a terme la darrera setmana a Madrid ha aconseguit evitar una desgràcia suplementària que ens queia a sobre, és a dir, la clausura dels tallers ocupacionals per a minusvàlids, que en gran part depenien d'unes ajudes, com deia el senyor Alay, que havien de ser cobrades l'any 79 i l'any 80 i que encara no havien arribat. Una sèrie de dificultats posades per l'interventor del Ministeri de Finances al Ministeri de Sanitat a Madrid feia que aquestes ajudes no arribessin, i segurament no haurien arribat mai. Aleshores, s'ha arribat a un acord entre persones honrades, entre el Director General d'Acció Social del Ministeri i el Director General de Serveis Socials del nostre Departament en el sentit que el Ministeri farà la liquidació del FONAS, no el 31 de desembre, sinó amb data primer de desembre, en les condicions següents: es calcularà la quota del total que hi ha pendent, del total que hi ha al pressupost, més ben dit, que correspon a Catalunya; s'hi restarà, d'aquesta quota, les prestacions que el FONAS ja hagi fet, i la resta ens serà transferida en bloc, de tal manera que estic segur que amb això tindrem diners suficients per a poder atendre tots aquests tallers assistencials de minusvàlids psíquics i evitarem que aquests tallers siguin tancats.

És evident, també, que en aquests moments tothom sap que hi ha en plena negociació les transferències dels Instituts de la Seguretat Social, començant per l'Institut Nacional de la Salut, INSALUD, i per l'Institut Nacional de Serveis Socials, INSERSO, i espero que, si les coses van tal com esperem, dintre de l'any que ve nosaltres

podrem crear, més ben dit, el Parlament podrà crear, d'acord amb el projecte que ben aviat rebrà, els Instituts Catalans de la Salut i de Serveis Socials, que són els que en el futur hauran de regir l'activitat en aquest sentit a Catalunya.

Acabaré dient-li que, evidentment, entre altres projectes de llei, el nostre Departament té en una fase molt avançada d'estudi un projecte de llei de serveis socials. En definitiva, doncs, tal com molt bé deia el senyor Alay, serà aquest Parlament qui, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, evidentment, però també d'acord amb la seva voluntat i amb els projectes que nosaltres hi portarem, tant pel que fa a la creació dels Instituts Catalans, com pel que fa al projecte de llei de serveis socials —que sens dubte, de la discussió, en sortirà millorada—, haurà de dir l'última paraula sobre aquest tema tan punyent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay desitja replicar? (*L'anomenat manifesta que no.*) Gràcies. Passem, doncs, a la següent pregunta, la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre les accions davant del Govern de l'Estat relatives al compliment de l'article 3, paràgraf tercer, de la Constitució. Té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, seré concret. Vist que en la sessió del proppassat dia 2 d'octubre aquesta Cambra va acordar una resolució, entre d'altres, en la primera part de la qual diu que «el Consell Executiu vetlli per la unitat de la llengua, exigint al Govern el compliment de l'article 3, paràgraf 3, de la Constitució, que preceptua respecte i protecció del patrimoni cultural». D'això ja fa dos mesos llargs. No sé que en aquest espai de temps el Consell Executiu hagi fet altra cosa que unes declaracions públiques sobre la unitat de la llengua catalana, cosa que trobem molt lloable, però que, a parer nostre, no té gairebé res a veure amb la resolució aprovada on es parla d'«exigir» al Govern de l'Estat una obligació contreta per la Constitució. Voldria doncs, demanar al Consell Executiu què ha fet o què pensa fer per donar compliment a aquesta resolució, i per tant, faig la següent pregunta en aquests termes: Pel que fa a la resolució número 18 aprovada pel Ple del Parlament en sessió del 2 d'octubre de 1980, Butlletí Oficial del Parlament número 11 de 16 d'octubre, quines són les accions que s'han realitzat en relació amb el Govern de l'Estat per a exigir el compliment de l'article 3, paràgraf tercer, de la Constitució, que preceptua respecte i protecció del patrimoni cultural i, per tant, de la llengua catalana?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, amb aquesta pregunta, a la qual es referien en la resolució número 18 del passat... publicada el 16 d'octubre, del passat 2 d'octubre, en aquesta resolució hi havia dos punts. Un era que el Consell Executiu vetllés per la unitat de la llengua catalana, exigint al Go-

vern de l'Estat el compliment de l'article 3, paràgraf 3, de la Constitució, i després, sobre el Projecte de Llei d'autonomia universitària, que estava en aquells moments en tràmit —i encara ho està— en el Congrés de Diputats de Madrid. Respecte a aquest segon punt, és clar que en aquests moments —perquè és el Parlament de Madrid qui pot modificar la situació d'un Projecte de Llei— que el polèmic article vuitè ha estat suprimit del Projecte, però tothom sap perfectament que s'hi pot tornar a introduir, malgrat que en aquests moments es troba evidentment fora del Projecte que hi ha en estudi, i, per tant, aquest punt no entra en qüestió.

Sobre la unitat de la llengua catalana, evidentment, fa un mes va publicar, va fer pública el Consell Executiu, una declaració sobre la unitat de la llengua catalana, que no era una simple declaració de principis, sinó que era una declaració molt clara sobre la unitat de la llengua, i sobre totes les conseqüències que podia tenir una secessió lingüística feta a partir de l'actuació de la Comissió Mixta d'aplicació del Decret sobre ús de la llengua catalana —llengua valenciana, diu el Decret, el Reial Decret—, en l'Ensenyament General Bàsic al País Valencià. Aquesta declaració era un advertiment clar i tallant sobre l'actitud del Consell Executiu, però el que passa és que en aquest moment, aquestes amenaces de secessió lingüística, que continuen existint, no s'han consumat encara, vull dir que aquest Decret encara no ha pogut ser aplicat. Tothom sap perfectament que l'altre dia va ser destituït el President de la Comissió Mixta de la part valenciana, el senyor Vicente Ramos, un dels màxims representants de l'actitud anticatalana, substituït per un senyor que es diu Farreras, que no sabem quina actitud tindrà. El que fa i el que està fent el Consell Executiu és vetllar molt de prop aquesta evolució, en allò que pugui afectar exactament la unitat de la llengua catalana, i si mai les decisions d'aquesta Comissió Mixta, que sembla que s'estan allargant indefinidament, però a la millor un dia —avui està reunida, precisament, aquesta Comissió Mixta— poden arribar a unes conclusions, i si aquestes conclusions a què arriba són atemptatòries, a més a més dels advertiments que s'han fet en aquesta declaració —i per molts altres procediments, evidentment—, la Generalitat actuarà de la manera que pugui, segons el que li atorga l'Estatut i la Constitució. Em sembla que això és la resposta a la pregunta que ha formulat el senyor Casanovas.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanovas desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí, acaba de dir el senyor Conseller, les explicacions que ens ha donat sobre els esdeveniments com estan succeint, però, que jo sàpiga, en la resolució hi havia una advertència, un mandat molt clar, deia: «exigir al Govern de l'Estat, el que diu l'article 3, paràgraf 3 de la Constitució», o sigui, que es prenguin mesures per a la protecció de la cultura, i en aquest cas, de la llengua catalana a Catalunya, evidentment, a casa nostra i a tots els altres àmbits. Ara, el que jo no veig de cap manera, és que el Consell Executiu, amb aquestes explicacions hagi exigit res, hagi exigit res al Govern de l'Estat, quan en la resolució se li demanava això, simplement això. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria preguntar com es pot demostrar aquesta exigència del Consell Executiu al Govern de l'Estat, quin és el procediment constitucional o estatutari amb què aquesta exigència pugui fer-se d'una forma determinada. L'única exigència possible que ens permet l'Estatut i la Constitució és manifestar un punt de vista enèrgic i tallant com pot ser una declaració, o fent unes negociacions a nivell d'Estat. Qualsevol altre procediment d'exigir al Govern, la Constitució el reserva als parlamentaris que són elegits per al Senat o per al Congrés dels Diputats. I això és obligació de tots els parlamentaris catalans, i ho hem fet..., catalans o no catalans, i sé que ho han fet, i crec que ho han de continuar fent si la unitat de la llengua catalana o el menysteniment d'aquesta llengua rep un atemptat com el que pot sortir de les resolucions que pugui prendre al seu dia, o avui mateix potser, aquesta Comissió del País Valencià.

Però el que jo crec és que aquesta exigència, la resolució, es compleix si el Consell Executiu fa una declaració tallant i clara i si, a més a més, es fan negociacions per mirar d'evitar això. Però no hi ha cap altre procediment, no es poden fer lleis que exigeixin, no crec que hi hagi cap altre procediment, no el conec, es pot fer un recurs d'anticonstitucionalitat quan hi ha un text o una acció determinada que es pugui refusar, però si només hi ha notícia d'una intenció, l'únic que es pot fer és una declaració; em sembla que és l'única possibilitat que tenim nosaltres per a actuar, i en això som clars: nosaltres, el Consell Executiu reclamarà sempre la unitat de la llengua catalana perquè és una de les nostres premisses, és un dels nostres fonaments polítics. Nosaltres exigim aquest respecte però no podem actuar mentre no hi hagi un fet concret que atempti contra aquesta unitat, un fet legislatiu, una acció de Govern, una resolució. Però de moment hi ha una gent que amenaça amb fer, i fins aquí es pot advertir; el que no podem fer és una actuació documental, perquè aquesta no està prevista a l'ordenament jurídic vigent. Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent, la formulada pel Diputat senyor Jesús Prujà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana al Consell Executiu, sobre competències de la Generalitat en matèria de col·legis professionals. Té la paraula el Diputat senyor Prujà.

El Sr. PRUJÀ: Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, una professió de les més afectades pel desenvolupament ha estat, sens dubte, la de l'Ajudant Tècnic Sanitari. L'actual creixement de l'assistència sanitària, i la creixent preocupació per la salut i la qualitat de vida ho han fet així. Els ATS han sofert les incongruències que un creixement desordenat provoca en l'àmbit de les prestacions. Els ATS suporten el pes feixuc d'una prestació sanitària, i quan es parla de reforma del sistema mereixen mirades d'atenció i, jo diria, escàs reconeixement, d'altra banda contradictori amb el que és a tots els països de l'Europa, de la nostra Europa.

Ja des de les darreres èpoques del règim passat, des-

plegaren una àmplia activitat a nivell estatal, enorme, per a poder normalitzar, en termes racionals i moderns, la seva funció dins del sistema sanitari. Això comportà que, mitjançant el Decret 1856 del 78, s'aproveessin els estatuts de l'Organització Col·legial d'Ajudants Tècnics Sanitaris, i a la vegada es deroguessin les velles ordenacions que es fonamentaven en principis caducs, com eren les diferències per raó de sexe —infermeres i practicants, escoles femenines i escoles masculines—, i s'acabés una organització peculiar, com poden ser les antigues organitzacions de llevadores, que sense menyspreu de la seva especialització —i jo particularment me'n guardaré molt, ja que la meua dona n'és— (*rialles*), no feien sinó introduir confusió en el reconeixement d'una professió que requeria ser integrada en el sector sanitari, en base a una regularització comuna per a la seva potenciació professional envers el futur. L'esmentada unificació va tenir una singular oposició en la província de Barcelona, i exclusivament dintre del que avui en podríem dir l'àmbit del Consell Territorial de Barcelona, i tant el Govern Civil com la Delegació del Ministeri de Sanitat varen consentir, i segueixen consentint, l'existència al costat del Col·legi oficial d'ATS, d'unes organitzacions al marge de la legalitat, constituïdes per aquest Reial Decret del 78. Malgrat tot, atès que l'article 17 de l'Estatut d'Autonomia entenen que atorga a la Generalitat àmplies competències en matèria de sanitat, així com en el sistema de seguretat social, convertint el Govern de la Generalitat àdhuc abans dels traspassos en un interlocutor vàlid, indiscutible a Catalunya en matèria d'ordenació de la sanitat i dels professionals sanitaris. Atès que el punt 23 de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia li dona competències exclusives en matèria de col·legis professionals, és per això que recollint la voluntat palesa dels milers de professionals ATS, ens dirigim al Consell Executiu perquè procuri contestar-nos: Primer. Quin és el Col·legi oficial que actualment ostenta la representació dels Ajudants Tècnics Sanitaris a la província de Barcelona?, atès que la Generalitat exerceix competències sanitàries, on és obligada la participació o intervenció de la representació oficial en tal estament. Quina és l'adequació legal vigent reguladora dels Col·legis oficials d'ATS, pel que fa a les competències sanitàries exercides per la Generalitat? Quines mesures s'han adoptat per part del Govern català en ordre que es regularitzi la situació col·legial de professionals d'ATS a la província de Barcelona, aplicant el principi de la col·legiació única, regulat en la Llei de col·legis professionals vigent? Tenint en compte la situació col·legial dels professionals d'ATS, quan assumirà la Generalitat les seves competències en matèria de col·legis professionals, amb l'adequació i reestructuració, si cal, de les seves estructures? Gràcies, senyors Diputats, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT: Gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, el Diputat senyor Prujà formula una sèrie de consideracions i unes preguntes molt concretes pel que fa referència a una professió que jo, com a sanitari, entenc que és de la major importància. No hi ha dubte que hi havia moltes co-

ses per anar arreglant en aquest terreny de les professions que podríem dir, per entendre'ns, «paramèdiques». S'ha fet poc, bé que s'ha fet quelcom, i jo espero que ben aviat tots plegats —jo mateix encara ho faig moltes vegades—, deixem d'utilitzar aquesta terminologia una mica estranya d'ATS, i d'acord amb les homologacions —ara que ja tenim una carrera universitària de Diplomats d'Infermeria— que sens dubte s'aniran produint d'aquí en endavant, ens puguem referir a aquest important grup de professionals de la sanitat, amb el nom de Diplomats d'Infermeria. Però per ara encara segueixen essent anomenats, i dient-se ells mateixos, ATS.

Bé, feta aquesta consideració prèvia, és obvi, com diu el senyor Prujà, que la Generalitat, d'acord amb l'article 9.23 de l'Estatut de Catalunya, té competències exclusives sobre col·legis professionals. Ara bé, cal dir que mentre no es desenvolupi, és a dir, a instàncies d'un projecte presentat pel Consell Executiu —hi insistiré al final, però puc dir que s'hi està treballant—, mentre no desenvolupi la Generalitat la seva pròpia legislació sobre la matèria, s'entén com a norma general que quedem superadats a la legislació vigent a la resta de l'Estat espanyol. No hi ha dubte que el senyor Prujà ha explicat molt bé el problema que passa aquí, i jo faré alguns additaments a les explicacions que ha fet el senyor Prujà, quant a la pluralitat o unitat dels col·legis d'aquestes branques de professionals. D'acord amb la Disposició Final de la Llei de col·legis professionals de l'any 74, a la qual ja s'ha referit el senyor Prujà, el dia primer d'abril del 77, el Ministeri de la Governació va disposar que hi hauria, a partir d'aquell moment, una col·legiació única i indiscriminada, en virtut d'una ordre ministerial que incloïa practicants, llevadores i infermeres, que eren les tres seccions —cal matisar això, no els tres col·legis, sinó les tres seccions— que aleshores existien. El 29 de juny del 78, es promulga el Reial Decret 1856/78 pel qual s'aprovaven els estatuts de l'Organització Col·legial d'ATS, unificada d'acord amb l'ordre anterior; i en aquest Decret, la seva primera disposició era preveure la celebració de noves eleccions. Aquestes eleccions es van fer a tot l'Estat espanyol i a l'encara existent «província» —entre cometes— de Barcelona foren celebrades aquestes eleccions, i, doncs, la gran majoria d'integrants van participar-hi, en aquestes eleccions. Però va ser pràcticament l'única —diguem-ne una altra vegada «província»— de tot l'Estat on aquesta unificació no va arribar a ser total. Perquè hi ha hagut sempre unes determinades seccions que han seguit vivint d'una manera, diríem, separada d'aquesta entitat que, en principi, ho hauria d'haver englobat tot. A Catalunya, a les altres tres «províncies» —i ho dic sempre entre cometes— Girona, Tarragona i Lleida hi va haver eleccions i ja des d'aleshores un sol col·legi professional. En d'altres províncies de la resta de l'Estat, van persistir en alguns llocs petits col·legis de llevadores. Però la unificació pràcticament es va produir a tot arreu. I aquí no es va produir. No es va produir, però val a dir que el Col·legi considerat oficial d'ATS de Barcelona compta actualment amb uns 20.000 col·legiats, que el que es diu Col·legi Oficial de Practicants —que en tot cas seria la secció de l'antic col·legi— compta, segons les nostres estimacions, entre mil i dos mil afiliats i que al col·legi de lle-

vadores —que encara subsisteix també a Barcelona— no arriben a mil el nombre d'associats. D'acord amb la normativa feta pel propi Ministeri, tant el Ministeri com la Delegació territorial del Ministeri a Barcelona van reconèixer formalment —i també així ho va fer el Departament de Sanitat i d'Assistència Social en aquella època—, que el Col·legi Oficial d'ATS, l'unificat, era l'oficial de la professió a Barcelona. El que passa és que a partir d'aleshores s'han interposat una sèrie de recursos contencioso-administratius contra l'ordre del primer d'abril; i el dia 13 de maig de 1980, l'Audiència Nacional —a Madrid, naturalment— va dictar sentència declarant la nul·litat d'aquella ordre en virtut de la qual s'havia procedit a aquesta unificació. Els motius són diversos, em sembla que no val la pena ni que hi entrem, perquè naturalment jo no sóc jurista i tampoc no tinc cap mena d'autoritat per fer una valoració de les resolucions que s'han dictat fins ara, i menys encara d'un tema que com veuran vostès, és «sub iudice» encara en el moment actual. Però el que passa és que una resolució interna del Ministeri —que va ser comunicada oficialment al seu Delegat a Barcelona—, pretenent dos fets, en primer lloc: La sentència de l'Audiència nacional havia estat recorreguda; i segonament que sí que havia estat impugnada i anul·lada per l'Audiència nacional l'ordre primera, però en canvi no havia estat impugnat i, per tant, tenia plena validesa, el Decret del 29 de juny del 78, en virtut dels quals s'aprovaven els estatuts de l'Organització col·legial que van ser els que van donar peu a l'elecció de la nova Junta, en virtut de tot això, naturalment, insisteixo que el reconeixement va seguir a favor d'aquest punt. Ara bé, jo haig de dir, per acabar, que la situació actual —a manca d'altres dades, pel que fa referència a l'actitud de la Generalitat i del Departament com un òrgan dirigit—, és que mentre a nosaltres no ens consti per sentència ferma degudament comunicada a la Generalitat que s'ha produït una variació de la situació actual, tal com l'he descrita, entenem que el Col·legi que ostenta la representació dels ATS a la província de Barcelona, ara per ara, és el col·legi unificat que té la seva seu al carrer de Tapineria núm. 10.

Fins ara, la Generalitat no ha estat part implicada en aquest plet que encara està —com he dit abans— «sub iudice». No cal dir que la Generalitat i jo mateix som absolutament respectuosos amb la legalitat vigent i el que al seu dia decideixin els Tribunals de Justícia allò serà el que nosaltres acatarem.

Finalment, vull fer constar que el Consell Executiu està treballant actualment en el Projecte de Llei de col·legis professionals, que ben aviat —espero—, podrà ser tramès a aquesta Cambra, a aquest Parlament; que a partir de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei en Llei, la Generalitat assumirà realment les competències que li reconeix l'Estatut i aleshores el que decideixi el Parlament de Catalunya al seu dia serà l'actitud que, en definitiva, adoptarà el Departament com un òrgan dirigit. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Prujà desitja replicar?

El Sr. PRUJÀ: Agrair a l'Honorable Conseller les explicacions.

El Sr. PRESIDENT: Passem, ara, a la pregunta que

formula a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat el Diputat senyor Francesc Subirà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la creació d'un servei o escola catalana de maternitat.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El tema que em fa fer avui una pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat és el problema que es planteja cada dia quan neix un infant al nostre país. Permetin-me que centri el problema en explicar uns aspectes tècnics, uns de polítics i uns de filosòfics d'aquesta problemàtica que considero importantíssima, de capital importància ja que cada dia que neix un infant s'hi juga el seu futur com a home complet, com a home sa.

Si em permeten, només els diré —per centrar allà on jo penso anar, que és explicar una possibilitat de milloria a l'arribada dels nadons en aquest món— que cada vegada que neix un infant, suposem tots els tants per cents que vulguin dir les estadístiques de parts que arriben després d'una gestació normal i que el part és normal, cada vegada que hi ha un part normal hi ha un perill de mort. Es diu, fins i tot, que és el trauma del naixement que l'infant sofreix, pateix en aquest moment; perquè abans de néixer, vertaderament, abans de respirar, passa unes dificultats que seria com una primera mort. Però deixem estar aquesta filosofia si és certa o no. Evidentment, si s'allarga, si es perllonga aquesta passada pel que en diuen el canal pèlvic, perilla el futur de la integritat del cervell, sobretot perquè es pot produir una dificultat respiratòria o, si s'ajorna aquesta primera respiració, l'anòxia cerebral, és a dir, la falta de reg cerebral pot produir lesions. Hi ha un perill evident immediat de mort, hi ha un perill de mortalitat, hi ha un perill de morbiditat. És a dir, les malalties que poden venir per un part allargat —un part allargat el considerem un part natural, no un part de malaltia, això seria un altre problema— pot produir, doncs, trastorns d'intel·ligència irreversibles, trastorns de llenguatge en el seu moment, trastorns de lesions cerebrals com poden ser —que vostès coneixen molt bé— les epilèpsies, les dislèxies, les paràlisis cerebrals, llavors la medicina estudiarà un dia la manera com això es resol o la manera com això es compensa. Voldria dir que, el problema del nen o de la nena que arriben a néixer, té un aspecte, en aquest sentit, molt important. Hem de protegir que el part sigui el màxim de normal i que sigui amb el màxim d'integritat del que arriba al món. Hi ha un altre problema. El problema de la mare. La mare, la futura mare, no està preparada per cap legislació a saber quina és exactament la seva funció, i la civilització actual que tenim és molt incivilitzada perquè porta el pes d'una cultura, d'unes filosofies que entre altres coses, a casa nostra, en els nostres països, porten encara aquest anatemà biblic del «pariràs amb dolor» i això fa que la gent tingui por i la por crea més dolor, perquè no relaxa suficientment, que com a espècie animal que som nosaltres, podríem arribar a tenir, amb una cultura primitiva —no vull dir que en la cultura primitiva les dones pareixin millor que en les nostres—, però, evidentment, hi ha un temor i una angoixa, i el dolor, si és que es presenta, fa que nous parts siguin difícilment volguts i això ja crea un problema demogràfic. Jo diria que si arribessin els fills

amb menys dolor, podria haver-hi més fills més normals, més desitjats i no solament més fills, sinó que el fet de tenir més fills normals podria facilitar el desig de tenir-ne més.

Tot això ha fet que la civilització mèdica en general i les filosofies i les modes hagin portat a buscar abreuaments del part i crear unes condicions a les mares, del part sense el dolor famós; però tot aquest part sense dolor que fins ara s'està practicant i aquest part sense dolor on s'intenta evitar sofriment, és un part no natural, és un part sense dolor no natural. Jo al que vaig és que ja hi ha des de fa més de 150 anys una sèrie de tècniques que no s'apliquen en els països d'una manera àmplia, sobretot a les classes que no tenen una economia sanejada, que puguin permetre's l'aplicació de les tècniques. Les tècniques serien una relaxació, condicionaments per a arribar a que sigui desitjat el fill, sense por, a evitar que hi hagi contraccions i això només ho pot fer una tècnica que pugui arribar a tothom. Perquè pugui arribar a tothom faria falta que a les escoles de professionals, que a tots els centres assistencials es poguessin impartir, no solament les ensenyances del personal auxiliar, dels metges, llevadores, ATS, psicòlegs, sinó que això estigués finançat, i crec que és el poder polític el que ha d'estudiar aquest problema. El problema és que no hi cap legislació a Espanya que prepari i que permeti que les mares puguin estar acollides, en aquest sentit, d'una preparació psicològica per a arribar a un millor part. I això és un dret que existeix i la ignorància fa que en molts països això encara no estigui considerat com un deure dels polítics, i per això ho plantejo aquí en aquesta tribuna, perquè jo crec que si nosaltres hem d'arribar a un autogovern, si nosaltres hem de preocupar-nos per totes les indústries i per totes les forces que tenim, tenim una força natural i és aquesta indústria que tenim més abandonada, que és la de portar fills al món. (*Rialles.*) Jo voldria, doncs, en aquest moment, demanar al senyor Conseller de Sanitat —i li faig aquesta pregunta— si d'alguna manera té prevista aquesta Conselleria la creació d'un servei o escola catalana de maternitat, que permetés la preparació de professionals, metges, llevadores i psicòlegs, a fi i efecte de preparar-los tècnicament en les pràctiques modernes del part sense dolor. Crec que una resposta en aquest sentit serà agraïda per part nostra, i considerem això un problema essencialment modern, essencialment polític, un problema sanitari, un problema higiènic de medicina moderna, progressista com ens cal a casa nostra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Agraeixo al Diputat doctor Subirà la pregunta que formula. A més a més, ell ja ha donat tantes explicacions i tan encertadament que pràcticament la meua resposta podria ser: «sí, hi estic d'acord».

De tota manera, un breu comentari, si m'ho permet el senyor President: hi coincideixo totalment en la importància del tema, com coincideixo també —d'acord amb les tendències més modernes dintre del camp de l'obstetrícia— en la necessitat d'evitar la tecnificació excessiva i

la deshumanització del part. Això és un fet, això d'anar a la medicina ultratecnificada, a la medicina, moltes vegades, massa sofisticada, que es dona massa fins i tot a casa nostra. Ja tindrem altres vegades ocasió de parlar-ne davant d'aquest Parlament, d'allò que cal fer en el conjunt de la Sanitat a casa nostra, que caldrà —no n'hi ha cap dubte, com tothom hi estarà d'acord, n'estic pràcticament segur— posar l'accent més en les seccions preventives i més en les seccions d'assistència primària que no pas en les seccions de medicina assistencial més complexa. Bé, però a part d'això, no hi ha dubte que en el terreny de l'obstetrícia avui dia es torna una mica als orígens per part de determinades escoles i per part de grups molt importants que es didiquen a l'obstetrícia. I no fa gaires setmanes va tenir lloc aquí, a Barcelona, en una clínica molt anomenada, un Simposi en el qual es va posar en relleu la necessitat d'evitar aquesta deshumanització del part, i d'anar a potenciar tots aquests sistemes que preparen la dona perquè arribi al moment culminant de la gestació, perquè arribi al moment del part i tingui un entrenament que li permeti donar a llum sense dolor o amb poc dolor i d'una manera molt més fisiològica que no pas sota l'acció de fàrmacs i anestèsies —i no oblideu que us parla un farmacòleg. Ni hi ha dubte, des d'aquest punt de vista, doncs, que estic totalment d'acord amb la necessitat d'incloure en el programa formatiu dels metges residents que s'especialitzin en obstetrícia i a les pràctiques de les llevadores tot allò que pugui conduir a la seva adequada preparació per a atendre les gestants d'una manera adequada perquè arribin al moment del part degudament preparades. I no hi ha dubte que estic absolutament d'acord que això no ha de ser un patrimoni exclusiu de les classes benestants, i això, com tantes coses, ha de ser possible per a tothom.

La millor manera de dur-ho a terme —consultats determinats especialistes amb els quals estic segur que el doctor Subirà, el Diputat doctor Subirà, i jo mateix també, en el fons, ens hi posaríem d'acord— és, segurament, creant escoles de mares, escoles de mares, més que una altra cosa, en els grans centres d'obstetrícia. N'hi ha una ja en una ciutat sanatorial, a Barcelona, a la Vall d'Hebron, però és evident que allà, amb els nombrosos parts que tenen cada dia i amb els pocs mitjans de què disposen, quant a llevadores, metges i psicòlegs degudament preparats en la tècnica, són poc personal sanitari per a donar ajut a totes les mares gestants que acudeixen en aquesta incipient escola de mares. I entenc que això, evidentment, cal potenciar-ho i, si és que jo estic encara al davant del Departament en el moment en què tinguem competència i efectivitat pel que fa a les competències en aquesta gran Residència i en d'altres —per exemple, la de Badalona, que esperem que dintre de l'any que ve es pugui posar en marxa—, no hi ha dubte que aleshores haurem de potenciar, per un cantó, coordinadament amb ensenyament i amb les facultats de medicina, l'ensenyament dels professionals que han d'atendre les parteres, i, al mateix temps, establir, amb una determinada xarxa de centres assistencials de la Seguretat Social, ambulatoris o bé hospitalaris, les escoles de mares suficients perquè totes les que així ho desitgin, com més millor, tinguin l'entrenament suficient perquè arribin al moment del part degudament preparades.

Tinc la seguretat que amb el Diputat doctor Subirà, i amb molts d'altres que estiguin interessats per la qüestió, podrem tenir-hi converses, quan sigui l'hora, més profundes sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies per l'explicació del Conseller de Sanitat.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la pregunta que formulen els Diputats senyors Francesc Subirà i Rocamora i Josep Roig i Magrinyà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, sobre l'extracció de crus.

Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyora Presidenta, senyors i senyores Diputats, la pregunta que faria té un punt de vista tècnic, que seria si el cànon previst sobre la producció d'energia elèctrica en les centrals nuclears o en les centrals tèrmiques o en les centrals hidràuliques, també podria ser ampliat, o demanar un cànon semblant en altres fonts d'energia com poden ser les explotacions petrolíferes, dues de les quals estan en aigües jurisdiccionals espanyoles, davant de les costes catalanes, concretament els pantanals d'Amposta i Tarragona, i hi ha una creixent explotació en quantitat i qualitat de crus.

Des d'un punt de vista polític, crec que és una exigència plantejar-nos fins a quin punt la contaminació creixent que aquesta explotació està donant en camps i en rams molt concrets, com ara els de l'hoteleria, els del turisme, i també la pesca marina, s'està fent sobre el nostre territori. I diríem que, d'una altra manera, ampliant la pregunta o la temàtica d'aquesta qüestió, Catalunya està afectada no solament per aquest tipus d'explotacions; en el seu territori, i també, actualment, en el seu mar, hi ha hipoteques, hi ha servituds d'interessos moltes vegades forasters o estrangers, com les centrals nuclears, els oleoductes, els gasoductes, la indústria petroquímica com, per exemple, les autopistes, com, per exemple, els transports de líquids i de gasos inflamables i tòxics; fins i tot les línies d'alta tensió elèctrica surten de fora del territori espanyol. Voldríem, doncs, en aquest sentit, fer, al senyor Conseller d'Indústria, aquesta pregunta: si té previst el Consell Executiu de la Generalitat un estudi de quin és el cànon que es podria aplicar pel que fa a les esmentades extraccions i al seu potencial energètic, a fi de revertir-lo sobre zones de la costa catalana frontals, pantanals, sectors, com el turístic i pesquer, molt afectats per tals extraccions, atès que està previst un cànon sobre les centrals elèctriques.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula, per a respondre, l'Honorable senyor Conseller d'Indústria, senyor Oller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyora Presidenta. Gràcies, senyor Subirà, per la seva pregunta. La resposta és també molt breu, perquè, en aquest cas, afortunadament, pot ser, a més, molt precisa, i és la següent. És clarament que sí, que el Departament d'Indústria i Energia té prevista la realització d'un estudi per tal de poder assentar criteris

sobre quins tipus de cànon s'hauria d'aplicar sobre l'extracció del petroli de les costes tarragonines, sobre la forma de recaptació i sobre la seva distribució, per tal de proposar a les instàncies de l'Estat la seva adaptació.

Voldria, simplement, subratllar que he dit quin tipus de cànon, forma de recaptació i distribució. Perquè el que per a nosaltres ja és clar, abans de fer qualsevol estudi, és que és d'absoluta justícia que realment hi hagi un cànon, que realment s'apliqui un cànon. Cal estudiar com, cal estudiar quin, recaptació i distribució. Evidentment, en tot cas, és clar que, pel que fa referència a distribució, han de ser les comarques que ja estan al davant dels llocs on hi ha els pantanals les que es beneficiïn del cànon.

Ara he dit que, d'entrada, la nostra posició ja era clarament decisiva quant a l'existència del cànon, encara que només sigui per una sola raó. Perquè si sembla, sembla —perquè encara està pendent d'aprovació—, que en el cànon sobre la producció d'energia elèctrica, precisament, no s'hi inclouen les tèrmiques de fuel, perquè d'alguna manera, diuen, implicaria donar primes a la importació de petroli —i el petroli és car—, imagini's quan, com s'esdevé, a part del mal, del desequilibri que realment poden crear en totes unes zones l'extracció de petroli. En aquest cas, a més, en imposar el cànon, sí que implicaria, sí que implicaria, doncs, disminuir el pagament de petroli, el pagament, en definitiva, de divises, per a aquesta font d'energia.

Moltes gràcies, senyor President.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: És que el senyor Subirà vol repreguntar o replicar? *(Pausa.)*

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: No, moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la pregunta que formula... Hi havia una pregunta formulada pel senyor Jesús Prujà que, en realitat, està feta en els mateixos termes que la pregunta que acabava de formular, feia pocs moments, sobre els treballadors estrangers; i, a més, em sembla que el senyor Prujà tampoc no es troba en aquests moments aquí. Llavors, potser, de moment, passem a la pregunta següent, que és la pregunta formulada al Consell Executiu pel Diputat senyor Francesc Frutos i Gras, sobre el conflicte laboral de l'empresa Indústries Sala, SA, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Té la paraula el senyor Frutos.

El Sr. FRUTOS: Senyora Presidenta, hi ha dues preguntes.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Sí.

El Sr. FRUTOS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, jo vaig formular, el Grup va formular, una pregunta al Consell Executiu, no a la Conselleria de Treball, perquè aquesta pregunta ve emmarcada en una situació bastant més complexa que jo qualifico aquí, en la pregunta, de clarament atemptatòria de la legalitat laboral vigent. Va relacionada, per tant, amb tota una filosofia d'actuació davant de determinats conflictes, davant de determinades reivindicacions. I, aleshores, si el senyor Conseller de Treball vol contestar, crec que és correcte, però, en tot cas, la meua pregunta va directament al conjunt del Consell Executiu i, sobretot, a l'exposició feta

mesos enrera sobre tota una sèrie de temes que aquí vam discutir a bastament.

Indústries Sala és una empresa de tres-cents treballadors fixos, setanta d'eventuals, la més moderna del sector del ram de l'aigua, amb uns nivells d'alta qualitat en el mercat, uns salaris mitjans de cinquanta mil pessetes al mes, és a dir, no són uns salaris d'allò..., que hi ha salaris més importants en el mateix sector del ram de l'aigua. Hi ha hagut unes relacions empresa-treballadors que jo, llegint tota la documentació sobre aquest conflicte, qualificaria fins i tot d'excessiva bona voluntat per part dels treballadors cap a la direcció de l'empresa; és a dir, relacions bones. Fins al mes de maig d'aquest any es feien dos torns de dotze hores —d'aquí que llavors hi hagi hagut una entrada de setanta eventuals. S'hi fa una modernització d'utilitatge i amb una previsió d'inversions que després són, pràcticament, desbordades, i no hi ha autofinançament; per tant, es cobreix amb crèdits de 150 milions amb obligacions del Banc Industrial del Sud, és a dir, Rumasa, i de 1.753 milions d'altres bancs —Banco de Albacete, Banco Alicantino de Comercio, Banco Atlántico, Comercial de Cataluña, Condal, Extremadura, General, Banco de Huelva, Banco Industrial del Sur, és a dir, tot el grup Rumasa, de fet—, la qual cosa representa unes despeses financeres, en aquests dos anys i mig últims, pagades religiosament per part de l'empresa —no hi ha hagut cap problema—, de 600 milions de pessetes; el 1979, 764 milions, etc. Hi ha una dada que és important de retenir perquè es repeteix en conomia, és una operació estranya pels elevadíssims costos financers, ja que l'empresa factura, el 1978, 437 milions de pessetes, el 1979, 764 milions, etc. Hi ha una dada que és important de retenir perquè es repeteix en tots els moments en què hi ha expedients de crisi, en totes les situacions d'expedients de crisi: quan el Comitè demana dades a l'empresa, aquesta respon que el tema del crèdit és confidencial per a assegurar les operacions. Però, a més a més de tot això que he explicat, sorprèn el contingut de la inversió, ja que es fa, a partir de l'any 77, una ampliació o renovació de l'immobilitzat, del capital immobilitzat, que passa de 1.821 milions a 2.982 milions entre 1979 i 1980, el mes de juny. És a dir, per a un immobilitzat que s'ha ampliat en 1.161 milions, es fa un crèdit bancari de 1.903 milions, i tot en el marc de Rumasa, d'aquesta sèrie de bancs i subbancs que he anomenat.

Primera conclusió: la rendibilitat de l'empresa es veu afectada, fonamentalment per la vaga de despeses financeres; segon, la situació financera de l'empresa és normal, exceptuant el deute bancari, ja que es paga normalment als proveïdors —empreses auxiliars—, però es deuen —després en parlarem d'això en concret— endarreriments als treballadors.

Segona conclusió: mirant tota la documentació que tenim en el nostre poder, no hi ha dificultats a tresoreria; i veiem que en el desenrotllament dels fets d'aquestes últimes setmanes, el deute que es té amb els treballadors, en no pagar els salaris des del 29 de setembre fins ara, és una forma de pressió als treballadors perquè acceptin una reducció dràstica de llurs ingressos, que representa una especulació amb els ingressos salarials de moltes fa-

mílies i que, en definitiva, és per a fer front a aquests elevadíssims costos estranys que hem vist en primera instància.

En fi, i podria donar més dades de la producció que s'ha elevat de 16 milions de metres, operats el 1978, a 23,4 milions, el 1979, a partir d'aquesta inversió per nova maquinària, etcètera, etcètera, i a 12,4 milions els sis primers mesos, de metres operats, els sis primers mesos de 1980. És a dir, aquesta operació, aquesta inversió, aquesta organització, doncs, ja rendeix, immediatament, uns fruits en la mida que quasi es dobla, bé, no es dobla, però s'augmenta quasi un quaranta per cent la producció, que en pessetes són 436 milions el 1978, 746 el 1979, 426, 427 els sis primers mesos de l'any 80.

A més, està en una bona situació en el mercat, amb absorció de clients de Càtex, que ja sabeu que va tenir una situació exactament dramàtica, que va portar a una vaga general a Olesa, i altres circumstàncies; que les comandes es mantenen normalment, però al mateix temps que es mantenen les comandes normalment amb els clients, veiem que a partir del 24 de setembre es retenen a suggeriment de l'empresa —comprovat amb documentació— aquestes demandes que fan els clients. I això ha estat comprovat, documentat, per part d'alguns clients, sobretot per part d'alguns clients.

Bé, anant al gra de la pregunta, per no embolicar-nos més, sento que no hi hagi més senyores i senyors Diputats que puguin fer-se ressò d'aquesta situació, perquè aquesta empresa és un element, si ho voleu, petit, com ara aquest Parlament, però és una situació generalitzada de la qual abans ja ha parlat el Diputat i company Joan Codina.

Bé, el mes de juny, l'empresa Sala planteja un nou sistema de primes: abans d'acabar la negociació amb el Comitè d'Empresa, d'esgotar aquesta negociació, la Direcció demana autorització a la Conselleria de Treball perquè s'apliqui ja immediatament aquest nou sistema de primes. Repeteixo que ben bé fins al mes de maig es feien dotze hores diàries, és a dir, dos torns de dotze hores diàries que, en la situació anormal, va ser regularitzada de forma responsable pel Comitè d'Empresa, però, de cara a tota la situació d'atur que tenim, fent tres torns, i llavors entren els setanta treballadors eventuais. El sistema nou de primes que planteja l'empresa el mes de juny és un veritable pla de reorganització del treball. El Comitè considera: primer, que no aprova la concurrència de raons tècniques, organitzatives o productives per a imposar-lo; segon, que estableix torns, tres torns, que variaran. No se sap quants treballadors afectaran, és a dir, sense límits numèrics però, al mateix temps, sense duració de torn. No se sap si un treballador haurà de fer un torn d'una setmana de nit, i llavors, al cap d'un mes, haurà de fer un torn de cinc setmanes, perquè no està quantificat, no està especificat. No hi ha res de tot això. I no es dona cap explicació al Comitè d'Empresa. Plantejament de reconversió de llocs de treball. L'empresa diu que es mantindrà el lloc de treball, però, posteriorment, diu manteniment de la plantilla, que no és el mateix. I m'interessa assenyalar això. Manteniment de la plantilla vol dir que aquests setanta treballadors eventuais que han entrat últimament van al carrer,

perquè no es mantenen els llocs de treball en concret, sinó que es manté la plantilla fixa actual que tenia fins en aquell moment. Bé, jo crec que, amb aquesta posició, el Comitè d'Empresa és molt conseqüent amb la situació de greu crisi econòmica i d'atur que hi ha al país, perquè lluita no solament per al manteniment dels llocs de treball de la plantilla, sinó per a la creació de nous llocs de treball, en funció d'una empresa que és rendible al mercat, que fa un bon producte i que els seus problemes, en tot cas, vénen d'un finançament estrany. L'1 de setembre, el Servei Territorial autoritza el pla de reorganització. Els treballadors interposen recurs d'alçada i el Comitè demana, immediatament, negociació sobre el pla, sobre el pla en concret —després d'haver interposat aquest recurs d'alçada—, però llavors l'empresa diu que això és poc i planteja una plataforma reivindicativa. Cal veure que l'avancen els... Quins progressos fem aquí, fins les empreses ja plantegen plataformes reivindicatives als treballadors! El llenguatge obrer ha fet una mica de forat, sembla ser. És a dir, uns vuit punts que jo, llegint-los textualment, qualifico...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Frutos, li volia recordar que la formulació de la pregunta no pot passar de cinc minuts, i en porta ja set. Cinc minuts. La formulació: cinc minuts.

El Sr. FRUTOS: No, no, no és una pregunta, això; després en ve una altra.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: És la pregunta, és la pregunta.

El Sr. FRUTOS: D'acord! Doncs, anant al gra, ara sí, de veritat; anant al gra de veritat —espero que sigui més generosa una altra vegada (*rialles*)—, la pregunta en concret és què farà el Consell Executiu perquè, en aquest cas i en el futur, quan es conculquen clarament les lleis laborals, en la mesura que l'empresa subordina el pagament dels salaris des del 29 de setembre, els treballadors acceptin una plataforma de vuit punts, la plataforma reivindicativa que anomenen de vuit punts, que són: activitat mínima de cent, en una taula de cent a cent quaranta segons nous cronometratges; mobilitat de llocs de treball i torns; increment de la relació màquina-home; principi i final de jornada a peu de màquina; calendari laboral determinat per la Direcció; adequació temporal de la plantilla, d'acord amb el nivell de cartera de comandes; congelació salarial fins que el compte de pèrdues i guanys sigui positiu, i normalitat laboral durant els pròxims tres anys.

En relació amb tots aquests punts, o amb els punts més importants; en relació amb aquest punt sis que es planteja aquí, això va contra l'Estatut dels Treballadors, que ja prefigura trenta dies naturals per a arribar a un acord amb una reestructuració, regulació de plantilla, el que sigui, i, si no, no hi ha acord, es va a un tràmit de novinença amb la Delegació de Treball. En relació amb el punt dos, de mobilitat, qualsevol mesura és competència de la Generalitat, no de l'empresa, d'acord amb el procediment laboral en cada cas. En relació amb el punt vuit, que és de normalitat laboral durant els pròxims tres anys, conculca el dret de vaga. I aquí hi ha la responsabilitat dels treballadors per a actuar en funció dels seus interessos de fer vaga o no fer vaga. En relació amb el punt set

—congelació salarial—, això entra dintre de la negociació col·lectiva. I els treballadors han donat prou proves de responsabilitat perquè en aquesta negociació col·lectiva concreta de cada any, si hi ha dificultats financeres de diverses menes per part de l'empresa, s'arribi a acords. I aquí, fins i tot, han plantejat la negociació, la continuació de la negociació, com sap el senyor Conseller de Treball, de tots aquests punts més uns altres punts. És a dir, a més d'això, amb aquest veritable pacte social dolent que es planteja per als treballadors, es fa ja amb un àmbit més ampli una competència deslleial amb altres empreses del mateix sector. És a dir, en la mesura que s'imposi això, es fa una competència deslleial, si no és que potser hi ha la intenció d'assentar jurisprudència en el sector, i a partir d'aquí, imposar determinades condicions en el conjunt del sector. Però, en tot cas, aquí es fa competència deslleial. Bé, aquesta és, de fet, la pregunta. No és una pregunta relacionada únicament també amb una empresa en concret; és una pregunta que afecta el marc de les nostres relacions laborals en una crisi econòmica social d'atur molt greu i que afecta fonamentalment els treballadors.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula, per a respondre al Diputat senyor Frutos, el Conseller de Treball, senyor Joan Rigol.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, jo voldria agrair al senyor Francesc Frutos el plantejament d'aquesta pregunta perquè, d'una manera o d'una altra, representa un fet dels fets que s'esdevenen dintre del nostre món de les relacions laborals, unes relacions conflictives, i que, per tant, representa analitzar i donar a aquest Parlament quina és la tasca que nosaltres fem, que sempre és la que se'ns demana. És a dir, el senyor Francesc Frutos ha fet una anàlisi financera de com estava la gestió de l'empresa. En aquest punt, a nosaltres no se'ns ha demanat cap intervenció, i pensin que el criteri que es marca de llibertat de les parts és fonamental perquè aquesta dialèctica, diguem-ne, de contraposicions d'interessos sigui viva, sigui dinàmica, i, per tant, no evitem el conflicte sinó que el reconeixem; el que intentem és donar-li uns camins de sortida i de viabilitat, i pensem que aquest és el nostre paper. I aleshores, en aquest sentit, intentaré d'explicar quina ha estat la línia del meu departament en allò en què ha estat requerit, en allò per a què ha estat demanat, no en els altres aspectes, més globals, de tipus financer o de tipus de gestió. Com a antecedent de l'actual situació conflictiva per què travessa aquesta empresa, i pel que es refereix a les actuacions del nostre Departament, s'ha d'assenyalar que el dia 27 de juny l'empresa va sol·licitar, tal com ja ha dit el senyor Francesc Frutos, a aquest Servei Territorial de Treball, l'autorització per a modificar substancialment les condicions de treball. Aquestes modificacions es concretaven en canvis de llocs de treball de les seccions de neteja, de vigilància i de transports, i alteració del règim de torns que en possibilités la rotació, en funció dels canvis a introduir en la maquinària existent actualment i els que derivin de la que s'estava instal·lant en aquell moment. Després de la tramitació d'aquest expedient oportú, i amb l'informe favorable de la Inspecció del Treball, es va autoritzar, mitjan-

çant resolució de l'1 de setembre, les modificacions que es demanaven, i van ser recorregudes aquestes mateixes que després també van ser ratificades per la Direcció General de relacions laborals del 27 d'octubre proppassat. Segon, amb posterioritat, els treballadors van preavisar una vaga que començaria el dia 19 de novembre, i l'empresa es va avançar a fer un locaut, un tancament empresarial, el qual va ser aixecat per intervenció del meu Departament, a través del Servei Territorial. És a dir, no es va consentir aquest tancament empresarial. Tercer, es van celebrar, durant els dies 17, 18, 20 i 21 del proppassat mes de novembre, reunions de mediació per a intentar trobar una sortida al conflicte laboral plantejat, que es concretava en la pretensió de la direcció de l'empresa de negociar aquells vuit punts que vostè ha esmentat, i en els quals destaquem que s'acceptés, per part dels treballadors, l'acceptació de possibles expedients de reducció de jornada durant l'any 81, la limitació salarial, despenjant-se del conveni col·lectiu de la indústria tèxtil, la clàusula de pau laboral, i l'acceptació d'un nou sistema de primes de la producció. Com a dada important, cal assenyalar que els treballadors es troben sense percebre els salaris des de fa dos mesos, tal com vostè també ha esmentat. Cal dir que hem passat una època on tot intent de mediació ha estat frustrat, és a dir, no ha anat endavant. En una última etapa, i per formulació en aquesta mateixa tasca de mediació per part del Director General de Relacions Laborals, en el qual d'una banda, l'empresa deia que es negociaven els vuit punts o realment veien difícil de desbloquejar la situació financera —aquesta era la posició que marcava l'empresa—, i, de l'altra, la part dels treballadors que deien que era necessari i just que ells cobressin uns salaris que se'ls devien i que, a partir d'aquí, ells entraven a negociar, es va arribar a una formulació, que va ser en principi aprovada per ambdues parts, s'establís una taula negociadora on entressin tots els punts, tant per part dels treballadors, com per part de l'empresa. I a l'acceptació de cada un d'aquests punts, els treballadors n'hi afegien dos més: eren el cobrament del seu salari, que se'ls devia, i la retirada dels acomiadaments que hi ha hagut durant aquests dos mesos. Aquesta era una plataforma de negociació que, en principi, es veia vàlida, i es va fer una primera reunió ahir, o abans-d'ahir, no me'n recordo, abans-d'ahir, que no va tenir èxit. En aquests moments, nosaltres estem treballant perquè aquesta reunió també es torni a repetir per petició d'ambdues parts, i van portar la iniciativa, en aquest sentit, els mateixos treballadors. Quan realment no es compleixen les obligacions que l'empresa té de pagament de salari, evidentment aquí hi ha una línia de denúncia a Magistratura, i també una petició via administrativa perquè actuem amb les sancions corresponents. I és a això a què s'atén el meu Departament, en aquest sentit. Aquesta és l'actuació que nosaltres hem tingut, fins ara, i intentem que el sentit d'intentar arribar a uns acords negociats entre empresaris i treballadors, en aquest punt, no es trenqui; intentem mantenir el fil conductor perquè això no es trenqui.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor

Diputat vol fer ús de la paraula per a repreguntar?

El Sr. FRUTOS: Molt breument.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula el senyor Francesc Frutos.

El Sr. FRUTOS: Bé, d'acord amb l'explicació de les gestions que s'han fet; però queda pendent la pregunta fonamental. Cal dir també que l'actitud de l'empresa durant la vaga —aquesta vaga legal— s'ha anat endurint. Primer, el locaut, però ara, en aquests moments, d'una banda hi ha un abandó de l'empresa, hi ha una lletra d'acomiadament a trenta-cinc treballadors eventuais, a nou de fixos, i expedient disciplinari al Comitè d'Empresa; dotze, per motiu de vaga illegal, diu l'empresa, en contra del mateix que ha determinat la Conselleria de Treball, que considera que la vaga entra dintre de la legalitat vigent, etc., etc. L'actitud dels treballadors es manté rigorosament dins de la legalitat, en tot aquest procés, però això pot ser difícil de mantenir en un futur, en la mesura que porten ja dos mesos i mig sense cobrar. Per tant, efectivament, així està la situació, però aquí hi ha d'haver més rigorositat en aquests moments des de la Conselleria de Treball, a partir de la normativa laboral vigent, de no vincular, no permetre que es vinculin en cap moment, subordinar, és a dir, subordinar la negociació d'uns punts, de vuit o de deu o dels que sigui, a un pagament de salaris. Són coses diferents. Això és el que van plantejar els treballadors: pagament de salaris, que és una cosa que ens deu l'empresa perquè hem treballat durant tot aquest període i, aleshores, negociació d'aquests punts, i altres punts en què han intervingut els treballadors. Això és el fonamental. I aleshores, aquí hi ha d'haver una actitud clara, perquè, si no, no és que anem a unes actituds socials de negociació col·lectiva correctes diferents de les que hem tingut durant molt de temps, sinó que, efectivament, anem a una disgregació més gran encara, d'unes actituds sindicals, responsables, etc., etc., en funció que no es vol complir, en un moment determinat, una realitat. I és clar, durant dos mesos i mig els treballadors no poden estar en aquesta situació. Res més.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem, ara, a la pregunta que formula, també, el Diputat del Partit Socialista Unificat, senyor Francesc Frutos, al Consell Executiu, sobre la sol·licitud de tancament total i definitiu de l'empresa Andreu Sala, SA. Té la paraula el senyor Frutos, per a la seva formulació.

El Sr. FRUTOS: Bé, l'empresa Andreu Sala, SA, de Montmeló, és del ram de la pell. Es dedica a la indústria de calçat. Té cent setanta-sis treballadors. Aleshores, una empresa del Vallès Oriental que, no cal dir, no cal recordar que és una de les comarques més castigades per l'atur —no la més important en nombres totals, absoluts, en percentatges, però sí de les més castigades— fa un tancament total d'empresa amb rescissió total de contractes.

Aleshores, és clar, aquí, en primer lloc, hem de fer-nos una pregunta: una empresa de 178 treballadors, que fa un producte d'una qualitat força acceptable en el mercat, empresa mitjana, si és que és una empresa d'aquestes del sector de l'economia intersticial que hem de potenciar, que hem de desenvolupar, que hem de tirar endavant, d'un sector que s'ha de potenciar, o bé és una empresa d'aquestes que, com moltes altres, hem deixat o hem de

deixar que es vagi morint. Aquí hi ha un informe de l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa, del mes de juny, que dona una sèrie de recomanacions, a partir de les conclusions a què arriba en el seu estudi sobre la viabilitat de l'empresa. I arriba, efectivament, en les seves conclusions finals, a la conclusió que l'empresa és viable, perquè a nivell financer és un problema fonamentalment de 130 milions de pessetes —aquí intervé el Grup Montmany, que és qui controla tot aquest sector del mercat—, dels quals hi ha 85 milions que són d'un préstec actual, del Grup Montmany, i aleshores, amb una nova aportació de 45 milions, l'empresa podria funcionar, podria tirar endavant, utilitzant al mateix temps, eficaçment, els fons de rotació de les vendes, emmagatzematge, ajornament; és a dir, són coses més tècniques que es poden prendre. És necessari fer una profunda reorganització comercial, rendibilitat. Els treballadors estan disposats a discutir sobre augments de productivitat, estan disposats a discutir una determinada reconversió, dos mesos de regulació, etc.

Una de les causes que s'al·leguen per part de la direcció de l'empresa és que el nivell de vendes ha baixat un 50% aquest any i mig passat. Però resulta que, a partir de la fira d'Elda del mes de setembre, s'ha reactivat el mercat, tant al nivell internacional com en el mercat estatal i català, en quasi un 30%; és a dir, hi ha hagut una reactivació del mercat que cal tenir en compte, perquè és un dels arguments més importants que l'empresa utilitza en el moment de dir: «l'empresa és inviable i per tant hem de tancar».

Bé, davant d'això, en fi, no ho sé, allò, aquella perplexitat, aquell dubte que tenia l'amic Joan Codina es torna a reproduir. Però és clar, no ens podem quedar únicament en això, no ens podem quedar únicament en això perquè hem aprovat coses, aquí, hem aprovat resolucions en les quals nosaltres plantejàvem, efectivament, que no permetriem que hi hagués més augment de l'atur, que procurariem mantenir els llocs de treball, etc., etc., per passar, en un moment determinat, a l'ofensiva creant els llocs de treball que anessin superant els llocs de treball que s'han perdut fins ara, i que arribéssim al moment de plena ocupació. Per tant, davant d'això entrem en un dels grans temes del Consell Executiu. Per això feia la pregunta al Consell Executiu de com es pot realitzar, com s'ha de posar en marxa aquesta política de lloc de treball en lloc de treball. Amb un reciclatge professional, que permeti la utilització de tots els fons comunitaris que entren aquí, a Catalunya, dels diversos tipus, que els puguem posar en funció d'un reciclatge professional que porti els treballadors, en un moment determinat, que es provi, veritablement, que hi ha una empresa no rendible, a una altra empresa del mateix sector, amb unes condicions similars, o coses que després es poden entrar a estudiar més a fons. I dins d'això, efectivament, és clar, no entrar en la via de les indemnitzacions i en l'assegurança d'atur, perquè llavors resulta que estariem fent exactament el contrari de tot el que hem parlat aquí i de tot el que ens han plantejat el Consell Executiu i l'Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

Per tant, en aquesta empresa, Andreu Sala, de Montmeló, en una comarca ja molt castigada, nosaltres

plantejem —ho plantegen el comitè d'empresa i els treballadors— el manteniment global dels llocs de treball del sector; mobilitat dintre del sector, en aquest cas dintre de la comarca; no a la reducció de la jornada, naturalment; la major autorització de les instal·lacions que, fins ara, requerirà tota una sèrie d'estudis, etc., etc.

Bé. Aquesta pregunta, ho repeteixo, és una pregunta en relació amb una empresa, però és una pregunta en relació amb un sector de què l'Honorable President de la Generalitat ja ens va parlar en el seu discurs, el subsector del calçat, de la pell. És un sector que hem de veure en el seu conjunt. Però què passa? Veure'l en el seu conjunt, és a dir: «hi ha problemes en aquest sector, en aquell altre, i aleshores ja procurarem fer això o el de més enllà», o és a dir: «tenim tants treballadors en aquests moments ocupats i tenim aquestes necessitats, aquestes possibilitats de renovació de maquinària, etc., etc., i a partir d'aquí comencem a treballar en allò que vam adoptar en la resolució»? És a dir, que no vagi creixent de forma desmesurada l'atur, i més en una empresa que és un problema de 130 milions, dels quals n'hi ha 85 de ja invertits pel Grup Montmany, que és el grup més important de la pell, jo crec que diria fins i tot al nivell d'Espanya. En fi, aquesta és la pregunta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre aquesta pregunta en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Joan Rigol.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. Començaré pel final, aquesta vegada, senyor Francesc Frutos, i li explicaré que la setmana passada vaig tenir una reunió amb el Comitè d'empresa d'Andreu Sala, acompanyat de l'alcalde de Montmeló. Vull fer un especial esment a l'alcalde de Montmeló, perquè és una població que en un any ha perdut el 25% dels llocs de treball que hi havia. Per tant, el problema d'aquesta empresa és que plou sobre mullat. Aleshores vam quedar, en aquella reunió, que empalmaríem amb aquesta qüestió un cop s'hagués resolt l'expedient que està plantejat i del qual entén la Delegació del Ministeri de Treball. Vàrem quedar en aquesta situació, i així està la qüestió avui.

Cal dir-li que, en aquesta empresa, s'hi està treballant des de diverses Conselleries. El 25 d'agost d'aquest any la Conselleria d'Indústria hi va entrar en contacte; es varen determinar les necessitats financeres que tenia l'empresa, que eren 30 milions per al final de l'any 80, 30 milions més s'avaluaven per a l'any vinent, i de 30 a 35

per a compra de maquinària, també per tot l'any 81. I en principi es va acordar donar suport a la iniciativa financera, almenys en part, a través de la Societat de Garantia Recíproca de Catalunya.

Evidentment, aquí hi ha un estudi de l'IMPIC, que vostè ha esmentat, un estudi força complet, on es veu tota l'evolució i es capten les necessitats financeres que té aquesta empresa. Aquesta empresa és en el sector del cuir, de la pell, i té les seves especificitats tècniques, de tal manera que per les oscil·lacions de les compres de les primeres matèries —que és l'element determinant per a una bona viabilitat de les mateixes empreses—, sofreix en aquests moments uns grans alts i baixos. És veritat, tal com vostè ha dit, que a partir d'aquestes darreries de l'any sembla que aquest sector, sobretot en l'activitat d'aquesta empresa, que és de pell de vacum —és a dir, de vaca i de tot això, per tant és una pell gran—, permet, doncs, un cert relançament en les seves perspectives. El que sí que és veritat és que aquesta empresa porta una tradició de pèrdues, i unes insuflacions de capital dintre del seu passiu fix, que es posen en una certa contradicció. És a dir, la capacitat de limitació d'inversió per part del capital fix, i per l'altra les expectatives que pugui tenir estan en aquests moments en un cert conflicte. I es trasllada a l'expedient que hi ha a la Delegació del Ministeri de Treball, precisament aquesta confluència d'una divergència d'interessos. Torno a referir-me al fet que la nostra Conselleria ha ofert al Comitè d'empresa d'intentar ajudar i reconduir tota aquesta qüestió cap a una viabilitat, sigui de l'ordre que sigui, i en aquest punt continuem mantenint la nostra oferta. Aquesta és la situació, i som a l'expectativa de la demanda que ens farà el mateix Comitè, amb el qual nosaltres ens vàrem emparaular de tornar-nos a trobar a partir d'això.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Diputat Francesc Frutos vol fer ús de la paraula? D'acord. Doncs bé, amb aquesta pregunta i tal com s'havia dit en iniciar-se la sessió, donat a més que han passat ja les dues hores que la Mesa havia fixat per dedicar a preguntes, acabem l'últim punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió. Abans, però, d'aixecar-la, voldria comunicar a les senyores i als senyors Diputats que, si no hi ha res de nou —de tota manera els serà confirmat per escrit, com és costum—, la propera reunió tindrà lloc el dimecres, dia disset, a dos quarts de cinc de la tarda. S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts menys tres minuts de nou del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, num.;

telèfon; població

districte postal

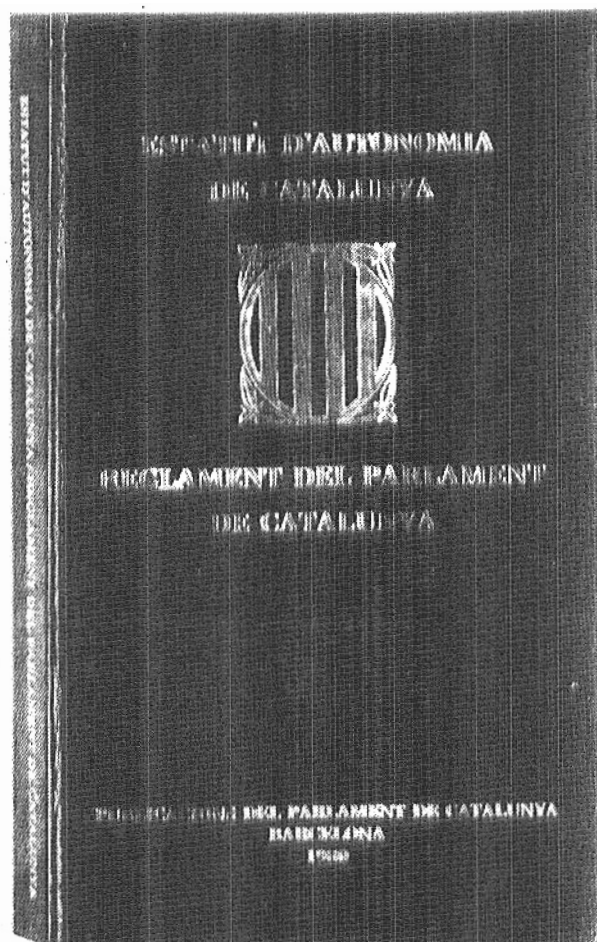
desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.



Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80